

ΡΟΖΙ ΓΟΥΟΛΣ

Ο άνδρας
που δεν
τηλεφώνησε

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΕΙΡΗΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΡΟΖΙ ΓΟΥΟΛΣ

Ο άνδρας που δεν τηλεφώνησε

μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Ειρήνη Αποστολάκη

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 479

Ρόζι Γουόλς, *Ο άνδρας που δεν τηλεφώνησε*

Τίτλος πρωτοτύπου: *The man who didn't call*

Μετάφραση: Ειρήνη Αποστολάκη

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια - Διόρθωση: Κώστας Σίμος

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Copyright® Rosie Walsh Ltd, 2018

Copyright® για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Mantle,
Λονδίνο, 2018

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Φεβρουάριος 2020

KET B450 ΚΕΠ 65/20

ISBN 978-960-16-8296-9

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Σε όλες εκείνες τις ψυχές που βρέθηκαν κάποτε
να περιμένουν μάταια το τηλέφωνο να χτυπήσει...*

*και ιδιαίτερα εκείνες που δεν περίμεναν
ποτέ ότι αυτό θα τις πειράξει.*

Ίσως ο μόνος τρόπος να ερωτευτούμε είναι να έχουμε πλήρη άγνοια του ποιον έχουμε ερωτευτεί.

ΑΛΑΙΝ ΝΤΕ ΜΠΟΤΤΟΝ, *Μικρή φιλοσοφία του έρωτα*
(μτφρ. Γιάννης Ανδρέου, Εκδ. Πατάκη, 2003)

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Αγαπημένη,

Έχουν περάσει ακριβώς δεκαεννιά χρόνια από εκείνο το ηλιόλουστο πρωινό που είπαμε χαμογελαστοί αντί. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι θα ξαναβλέπαμε ο ένας τον άλλο, έτσι δεν είναι; Το ζήτημα ήταν το πότε και όχι το αν. Στην πραγματικότητα, δεν τέθηκε ποτέ τέτοιο ζήτημα. Το μέλλον μπορεί να έμοιαζε με όνειρο ξεφτισμένο στις άκρες, αλλά αναμφισβήτητα μας περιελάμβανε και τους δύο. Μαζί.

Τα πράγματα όμως δεν έγιναν έτσι. Τόσα χρόνια έχουν περάσει, κι εγώ εξακολουθώ να εκπλήσσομαι, σαν να μην πέρασε μια μέρα.

Πάνε κιόλας δεκαεννιά χρόνια από εκείνη τη μέρα. Δεκαεννιά ολόκληρα χρόνια! Και ακόμη σε αναζητώ. Δεν θα πάψω ποτέ να σε αναζητώ.

Συχνά εμφανίζεσαι μπροστά μου εκεί που δεν το περιμένω. Νωρίτερα σήμερα, είχα βυθιστεί σε μαύρες σκέψεις. Το σώμα μου ήταν σφιγμένο σαν σιδερογροθιά. Τότε εμφανίστηκες με τη μορφή ενός ανοιχτόχρωμου, φθινοπωρινού φύλλου που χόρευε πάνω στο γκριζό γκαζόν. Σηκώθηκα. Τα πάντα γύρω μου μύριζαν ζωή, στάθηκαν στα πόδια μου και είδα όλες τις αποχρώσεις του πράσινου να ζωντανεύουν γύρω μου. Προσπάθησα να σε κρατήσω στα χέρια μου μα εσύ ήσουν αυτό το φύλλο που

στριφογύριζε χωρίς σταματημό. Προσπάθησα να σου πιάσω το χέρι, να σε κοιτάξω στα μάτια, αλλά χάθηκες από μπροστά μου, σαν ένα από αυτά τα μαύρα σημάδια που καμιά φορά θαρρούμε πως πετάνε μπροστά στα μάτια μας, μα εκείνα απομακρύνονται όσο εμείς πασχίζουμε να τα ακολουθήσουμε με το βλέμμα. Μέχρι που χάνονται.

Δε θα πάψω ποτέ να σε αναζητώ.

ΗΜΕΡΑ ΕΒΔΟΜΗ: Όταν και οι δύο γνωρίζαμε

Το γρασίδι ήταν νωπό. Νωπό, σκούρο και γεμάτο ζωή. Έτσι καθώς απλωνόταν μακριά μέχρι την κορυφογραμμή του δάσους, σου έδινε την εντύπωση ότι έτρεμε από ορδές μυρμηγκιών, αργοκίνητα σαλιγκάρια και αμέτρητες μικροσκοπικές αράχνες. Αποκάτω μας, η γη προσπαθούσε να ρουφήξει και τα τελευταία υπολείμματα ζέστης.

Ο Έντι, ξαπλωμένος δίπλα μου, σιγομουρμούριζε το μουσικό θέμα του *Star Wars*. Ο αντίχειράς του χάιδευε απαλά τον δικό μου. Αργά, τρυφερά, όπως τα σύννεφα που περνούσαν μπροστά από το φεγγάρι, ψηλά στον ουρανό. «Πάμε να βρούμε εξωγήινους» είχε πει νωρίτερα, την ώρα που ο ουρανός από βιολετί γινόταν σκούρος μοβ. Είχε πια νυχτώσει, κι ακόμα ήμασταν εκεί.

Ακούστηκε από μακριά το σφύριγμα του τελευταίου τρένου που εξαφανιζόταν στο τούνελ πέρα απ' τον λόφο και χαμογέλασα. Θυμήθηκα εμένα και τη Χάννα που κατασκηνώναμε εκεί πάνω όταν ήμασταν παιδιά. Σ' ένα μικρό χωράφι, κρυμμένες από τον κόσμο που ακόμα φάνταζε τόσο μικρός στα μάτια μας.

Με το που άρχιζε να καλοκαιριάζει, κάθε χρόνο, η Χάννα ζητούσε από τη μαμά και τον μπαμπά να μας στήσουν τη σκηνή.

«Μετά χαράς» απαντούσαν εκείνοι. «Αρκεί να κατασκηνώσετε εδώ, στον κήπο».

Ο κήπος μας ήταν επίπεδος και βρισκόταν ακριβώς στην μπροστινή μεριά του σπιτιού. Μπορούσες να τον δεις σχεδόν από όλα τα παράθυρα. Για τη Χάννα όμως, που είχε πνεύμα περιπετειώδες – και μολονότι ήταν πέντε χρόνια μικρότερή μου–, ο κήπος δεν ήταν αρκετός. Ήθελε να κατασκηνώσουμε στο λιβάδι. Το λιβάδι απλωνόταν από την πίσω μεριά του σπιτιού μας, έως τον ψηλό λόφο. Στην κορυφή του υπήρχε ένα πλάτωμα αρκετό για να χωρέσει το αντίσκηνό μας. Το μόνο πράγμα που βρισκόταν ψηλότερα από αυτό το σημείο ήταν ο ουρανός. Λεκιασμένος από τις αμέτρητες σβουινιές που άφηναν τα ζώα, ο λόφος μας ήταν τόσο ψηλός, ώστε απ' την κορυφή του έβλεπες την καμινάδα μας.

Στους γονείς μας δεν άρεσε και τόσο αυτή η ιδέα. «Μα θα είμαστε ασφαλείς!» επέμενε η Χάννα με την αυστηρή, βροντερή φωνή της (πόσο μου λείπει εκείνη η φωνή).

«Θα πάρω και την Άλεξ μαζί μου». Η καλύτερη φίλη της Χάννα περνούσε τον περισσότερο χρόνο της σπίτι μας. «Και τη Σάρα, που, αν έρθει κανείς να μας σκοτώσει, θα μας προστατεύσει».

Λες και ήμουν κανένας γίγαντας ζωσμένος με φονικά όπλα.

«Άσε που θα γλιτώσετε και το μαγείρεμα όσο μένουμε στη σκηνή. Ούτε καν πρωινό δε θα μας φτιάχνετε».

Η Χάννα ήταν ένας μικρός οδοστρωτήρας, ποτέ δεν ξέμενε από αντεπιχειρήματα και πάντα κατάφερνε να τουμπάρει τους γονείς μας. Τον πρώτο καιρό κατασκήνωναν κι εκείνοι στο λιβάδι μαζί μας. Αργότερα όμως, όταν πια άρχισα να μπαίνω στην εφηβεία, επέτρεπαν στη Χάννα και την Άλεξ να μένουν εκεί μόνες τους, με εμένα για σωματοφύλακα.

Ξαπλώναμε μέσα στην παλιά σκηνή που έπαιρνε στα νιάτα του ο μπαμπάς στις συναυλίες –μια αυτοσχέδια κατασκευή από ξύλο και πορτοκαλί караβόπανο, που έμοιαζε με μικρό μπανγκαλόου– και ακούγαμε τη συμφωνία των ήχων της φύσης. Συχνά έμενα ξύπνια για πολλή ώρα αφότου η αδερφή μου και η φίλη της είχαν βυθιστεί σε βαθύ ύπνο, διερωτώμενη τι είδους προστασία θα μπορούσα να παρέχω αν ο μη γένοιτο εμφανιζόταν κάποιος. Βέβαια, η ανάγκη που ένιωθα να προστατεύσω τη Χάννα δεν περιοριζόταν στον ύπνο στη σκηνή. Ήταν ένα διαρκές σφίξιμο στο στομάχι. Και τι θα έκανα σε περίπτωση που κάποιος εμφανιζόταν; Θα τον έσπαγα στο ξύλο με τα λεπτά σαν μίσχους χεράκια μου; Ή θα τον καθάριζα με το πιρούνι που φήναμε τα μαρσμέλου;

«Συχνά διστακτική, καθόλου βέβαιη για τον εαυτό της». Έτσι με είχε περιγράψει η καθηγήτρια φυσικής αγωγής στον σχολικό έλεγχο.

«Να λοιπόν και μια χρήσιμη πληροφορία» σχολίασε η μαμά με τη φωνή που συνήθως χρησιμοποιούσε για να επιπλήξει τον μπαμπά. «Αγνόησέ την, Σάρα. Εγώ σου επιτρέπω να είσαι όσο αβέβαιη θέλεις! Αυτό είναι το φυσιολογικό στην εφηβεία!»

Στο τέλος, εξουθενωμένη από την εσωτερική μάχη της ανάγκης μου να την προστατεύω και του φόβου που μου προκαλούσε η ίδια η αδυναμία μου, αποκοιμιόμουν. Το πρωί ξυπνούσα νωρίς, για να τους ετοιμάσω να φάνε χρησιμοποιώντας ό,τι απέθανο υλικό είχαν πάρει μαζί τους για τα περιβόητα «πρωινά σάντουιτς».

Ακούμπησα το χέρι στο στήθος μου· η ανάμνηση άρχισε να αργοσβήνει στο μυαλό μου. Σε εκείνο το απόγευμα δεν ταίριαζε η μελαγχολία· ήταν ένα άλλου είδους απόγευμα. Κάτι υπέροχο γεννιόταν ανάμεσα σε εμένα και τον Έντι.

Συγκεντρώθηκα στους νυχτερινούς ήχους του δάσους. Το θρόισμα από την κίνηση των ασπόνδυλων μικρών ζώων, τα ανάλαφρα βήματα των θηλαστικών. Η πρασινωπή μελωδία των κινούμενων φύλλων, η ήρεμη αναπνοή του Έντι, που έκανε το στέρνο του να ανεβοκατεβαίνει. Άκουγα την καρδιά του να χτυπά ρυθμικά κάτω από την μπλούζα του και θαύμαζα την ηρεμία που τον διακατείχε. Ο πατέρας μου πάντα έλεγε πως υπάρχουν πράγματα για τους ανθρώπους που δεν τα μαθαίνεις αμέσως αλλά αποκαλύπτονται σταδιακά. Πρέπει να είσαι παρατηρητικός και επιφυλακτικός. Ωστόσο, όλη εκείνη την εβδομάδα που είχα περάσει παρατηρώντας αυτόν τον άνδρα, δεν είχα νιώσει καμία απολύτως ανησυχία. Κατά κάποιον τρόπο μού θύμιζε πολύ την «επαγγελματική» πλευρά του εαυτού μου: ακέραιος, λογικός και κυρίως ανεπηρέαστος από οποιαδήποτε δυσκολία μπορούσε να εμπεριέχει ο μη κερδοσκοπικός τομέας. Η διαφορά ήταν πως εγώ είχα προσπαθήσει χρόνια ολόκληρα για να το πετύχω αυτό, ενώ εκείνος έμοιαζε να έχει γεννηθεί έτσι.

Αναρωτιόμουν αν μπορούσε να «ακούσει» τον ενθουσιασμό που ξεχυνόταν από τα στήθη μου. Μόλις λίγους μήνες πριν είχα χωρίσει, είχα φτάσει –τέλος πάντων– στο διαζύγιο, καθώς πλησίαζα τα σαράντα. Και τότε συνέβη αυτό το απίστευτο πράγμα: Εμφανίστηκε εκείνος.

«Α! Ένας ασβός!» ξεφώνισα καθώς έπιασα με την άκρη του ματιού μου μια χαμηλή φιγούρα να σέρνεται μέσα στο σκοτάδι. «Λες να είναι ο Κέντρικ;»

«Ο Κέντρικ;»

«Ναι. Αν και δεν πιστεύω ότι είναι αυτός. Πόσο ζουν οι ασβόι;»

«Νομίζω περίπου 10 χρόνια». Ο Έντι χαμογελούσε τόσο αληθινά, που μπορούσα σχεδόν να το ακούσω.

«Ε τότε, σίγουρα δεν είναι ο Κέντρικ. Θα μπορούσε όμως να είναι ο γιος του. Ή ο εγγονός του». Έκανα μια παύση. «Αγαπούσαμε πολύ τον Κέντρικ».

Ένωσα τη δόνηση από το γέλιο του να περνάει στο δικό μου σώμα, καθώς με ακουμπούσε. «Ποιοι τον αγαπούσατε;»

«Εγώ και η μικρή μου αδερφή. Όταν ήμασταν μικρές, κατασκηνώναμε εδώ κοντά».

Καθώς γύρισε προς τη μεριά μου, το πρόσωπό του ήρθε κοντά στο δικό μου και κοιταχτήκαμε κατάματα.

«Κέντρικ ο ασβός. Μου...» είπε σιγανά ακουμπώντας με τα δάχτυλά του το μέτωπό μου. «Μου αρέσεις. Μου αρέσουμε μαζί. Για την ακρίβεια μου αρέσουμε πάρα πολύ».

Του χαμογέλασα κοιτώντας τον μέσα στα γλυκά, γεμάτα ευγένεια ματιά του. Το βλέμμα μου στάθηκε στις όμορφες ρυτίδες του χαμόγελού του. Στο θεληματικό πιγούνι του. Πήρα το χέρι του και φίλησα τα δάχτυλά του, σκληρά και ταλαιπωρημένα από τα τόσα χρόνια ξυλουργικής. Ήδη ένωθα λες και τον ήξερα χρόνια. Μια ζωή ολόκληρη. Ήταν σαν κάποιος να μας είχε ζευγαρώσει από τη γέννησή μας, και έκτοτε να κατέστρωνε σχέδια, ίντριγκες, μηχανορραφίες μέχρι να ξαναβρεθούμε, έξι μέρες πριν.

«Μόλις έκανα μια γλυκανάλατη σκέψη» είπα μετά από μια μεγάλη παύση.

«Κι εγώ» αποκρίθηκε. «Έχω την αίσθηση ότι αυτές οι τελευταίες μέρες κύλησαν... πώς να το πω... υπό τους ήχους παθιασμένων βιολιών».

Γέλασα κι εκείνος έσκυψε να φιλήσει τη μύτη μου. Αναρωτήθηκα πώς γίνεται να περνάς βδομάδες, μήνες, χρόνια, απλώς υπάρχοντας, χωρίς τίποτα να αλλάζει και τότε ξαφνικά, μέσα σε λίγες ώρες, το σενάριο της ζωής σου να ξα-

ναγράφεται από την αρχή. Αν εκείνη την ημέρα είχα βγει απ' το σπίτι λίγο πιο μετά και είχα πάει κατευθείαν προς το λεωφορείο, δε θα τον είχα γνωρίσει. Η πιθανότητα να βρω αυτή τη μοναδική αίσθηση σιγουριάς που ένιωθα θα είχε χαθεί για πάντα. Ένας βουβός αναστεναγμός, που μέσα του θα έκλεινε τόνους χαμένων ευκαιριών και κακού τάιμινγκ, θα ήταν το μόνο απομεινάρι εκείνης της ημέρας.

«Μίλησέ μου κι άλλο για σένα» είπε. «Δε μου έχεις πει σχεδόν τίποτα. Θέλω να μάθω τα πάντα. Την πλήρη βιογραφία της Σάρα Έβελυν Μακέυ, συμπεριλαμβανομένων και των σκοτεινών σημείων, παρακαλώ».

Κράτησα προς στιγμήν την αναπνοή μου.

Όχι πως δεν είχα φανταστεί τον ερχομό εκείνης της στιγμής, όμως δεν είχα αποφασίσει πώς θα το χειριζόμουν. Ολόκληρη και αμοντάριστη η ιστορία της Σάρα Μακέυ, μαζί με τα μελανά της σημεία. Μάλλον μπορούσε να το αντέξει. Φαινόταν τόσο καλά θωρακισμένος, απέπνεε μια τέτοια ήρεμη δύναμη. Έμοιαζε με τεράστιο κυματοθραύστη. Με μεγάλη βελανιδιά.

Το χέρι του γλίστρησε και άρχισε να κατηφορίζει από τα πλευρά προς τους γοφούς, χαϊδεύοντας τη μέση μου. «Μου αρέσει αυτή η καμπύλη» είπε.

Έδειχνε τόσο συμφιλιωμένος με τον εαυτό του, που σε έκανε να νιώθεις βέβαιος ότι μπορείς να του πεις όλα σου τα μυστικά κι εκείνος να τα προφυλάξει δίχως τίμημα.

Φυσικά και μπορούσα να του πω τα πάντα για μένα.

«Έχω μια ιδέα» είπα. «Γιατί δεν κατασκηνώνουμε εδώ απόψε; Σαν να ήμασταν παιδιά. Μπορούμε να ανάψουμε φωτιά, να ψήσουμε λουκάνικα, να πούμε ιστορίες. Σίγουρα έχεις αντίσκηνο, έτσι δεν είναι; Είσαι ο τύπος που έχει μαζί του πάντα ένα αντίσκηνο!»

«Ναι, είμαι αυτός ο τύπος» με διαβεβαίωσε.

«Ωραία! Τότε ας το στήσουμε και θα σου πω τα πάντα για μένα. Εγώ...»

Κοίταξα γύρω μου. Παντού πυκνό σκοτάδι. Τα τελευταία άνθη της μεγάλης αγριοκαστανιάς στην άκρη του δάσους λαμπύριζαν μέσα στη νύχτα. Μία ανθισμένη νεραγκούλα έχασκε πάνω από τα κεφάλια μας. Για κάποιο λόγο που ποτέ δεν είχα καταλάβει, η Χάννα πάντα αντιπαθούσε τα άνθη της νεραγκούλας.

Ένωσα το στήθος μου να φουσκώνει. «Είναι τόσο υπέροχα εδώ. Το μέρος αυτό είναι γεμάτο αναμνήσεις».

«Εντάξει...» χαμογέλασε ο Έντι. Θα κατασκηνώσουμε. «Όμως έλα λίγο εδώ πρώτα, σε παρακαλώ».

Με φίλησε στο στόμα και για μια στιγμή ήταν σαν να σιώπησαν όλοι οι ήχοι τριγύρω.

«Δε θέλω αύριο να είναι η τελευταία μας μέρα» είπε. Με έσφιξε ακόμα πιο πολύ και ένωσα την ευχάριστη ζεστασιά του στήθους και της κοιλιάς του επάνω μου, ενώ τα κοντοκουρεμένα του μαλλιά γαργαλούσαν τα χέρια μου.

Είχα χρόνια να νιώσω τέτοια γλυκιά οικειότητα, σκέφτηκα μυρίζοντας την καθαριότητα και την καλοκαιρινή αύρα στο δέρμα του. Από τότε που ο Ρούμπεν και εγώ είχαμε εγκαταλείψει τη σχέση μας, κοιμόμασταν σαν απομακρυσμένοι βιβλιοστάτες στις δυο άκρες του κρεβατιού, αφήνοντας τα ατσαλάκωτα σεντόνια ανάμεσά μας να προδίδουν την αποτυχία μας.

«Μαζί ώσπου να μας χωρίσει το στρώμα» είχα πει ένα βράδυ, αλλά ο Ρούμπεν δεν το βρήκε αστείο.

Ο Έντι τραβήχτηκε μακριά μου έτσι ώστε να βλέπω καθαρότερα το πρόσωπό του. «Έλεγα... άκου... έλεγα μήπως ακυρώναμε τα σχέδια που έχει ο καθένας. Τις διακοπές μου και το ταξίδι σου στο Λονδίνο. Να κυλιστούμε για ακόμα μια βδομάδα στα λιβάδια, ε; Τι λες;»

Στηρίχθηκα στον ένα μου αγκώνα και ανασηκώθηκα. Το θέλω όσο δεν μπορείς να φανταστείς, σκέφτηκα. Δεκαεφτά χρόνια παντρεμένη και δεν ένιωσα ούτε για μια στιγμή όπως τώρα μαζί σου.

«Θα ήταν υπέροχο να περνούσαμε άλλη μία εβδομάδα έτσι» του είπα. «Δεν πρέπει όμως να ακυρώσεις τις διακοπές σου. Θα με βρεις πάλι εδώ όταν γυρίσεις».

«Μα δε θα είσαι εδώ, θα είσαι στο Λονδίνο».

«Μου κάνεις μούτρα;»

«Ναι» είπε και με φίλησε στον λαιμό.

«Έλα, σταμάτα... θα είμαι εδώ στο Γκλόστερσερ όταν επιστρέψεις».

Φαινόταν ανήσυχος.

«Αν σταματήσεις να μου κάνεις μούτρα, μπορεί να έρθω να σε πάρω από το αεροδρόμιο» πρόσθεσα. «Σαν ιδιωτικός σοφέρ».

Έδειξε να το σκέφτεται για μια στιγμή. «Καλή ιδέα. Πολύ καλή βασικά».

«Έγινε».

«Και» – έκανε παύση, φάνηκε να διστάζει. «Και ξέρω ότι μπορεί να είναι λίγο νωρίς, αλλά αφού μου διηγηθείς την ιστορία της ζωής σου κι εγώ ψήσω τα λουκάνικα που ίσως τρώγονται – ίσως όχι –, δεν ξέρω, θέλω να συζητήσουμε σοβαρά το γεγονός ότι εσύ ζεις στην Καλιφόρνια κι εγώ στην Αγγλία. Η επίσκεψή σου κράτησε πολύ λίγο».

«Το ξέρω».

Προχώρησε σέρνοντας τα πόδια στο σκούρο γρασίδι. «Όταν γυρίσω από τις διακοπές, πόσον καιρό θα έχουμε προτού φύγεις για Αμερική; Μια εβδομάδα;»

Έγνεφα καταφατικά. Αυτό ήταν το μόνο σκοτεινό σημείο στις τόσες μέρες που είχαμε περάσει μαζί. Ο αναπόφευκτος αποχωρισμός.

«Λοιπόν τότε, νομίζω ότι πρέπει να... Δεν ξέρω. Να κά-
νουμε κάτι. Να αποφασίσουμε κάτι. Δεν μπορώ να το
αφήσω έτσι. Δεν μπορώ να ξέρω ότι βρίσκεσαι κάπου στον
κόσμο και όχι μαζί μου. Να βρούμε μια λύση».

«Ναι», είπα σιγανά. «Πρέπει». Έχωσα το χέρι μου στο
μανίκι του. «Σκεφτόμουν ακριβώς το ίδιο, αλλά δεν είχα
το κουράγιο να σ' το πω».

«Αλήθεια;» Το χαμόγελο ανακούφισης στο πρόσωπό
του μαρτυρούσε πως μάλλον και ο ίδιος χρειάστηκε αρκε-
τό κουράγιο για να ξεκινήσει αυτή τη συζήτηση. «Σάρα,
είσαι μια από τις πιο θαρραλέες γυναίκες που έχω γνωρί-
σει ποτέ».

«Εμ...»

«Είσαι. Είναι ένα από τα πράγματα που μου αρέσουν
σε σένα. Ένα από τα πολλά πράγματα που μου αρέσουν
πάρα πολύ σε σένα».

Καιρός πολύς είχε περάσει από την τελευταία φορά που
κάποιος με χαρακτήρισε «θαρραλέα γυναίκα». Παρόλο
που κάτι τέτοιο δεν ήταν αταίριαστο με τον τρόπο ζωής
μου, ακόμα και αν είχα μιλήσει σε αμέτρητα ιατρικά συ-
νέδρια σε όλο τον κόσμο, είχα δώσει συνεντεύξεις σε δη-
μοσιογράφους και διοικούσα μια ομάδα ανθρώπων, εξα-
κολουθούσα να νιώθω άβολα κάθε φορά που κάποιος το
επεσήμανε. Άβολα και ίσως εκτεθειμένη: σαν να στέκομαι
στην κορυφή ενός λόφου μέσα σε καταιγίδα.

Τότε ο Έντι με φίλησε ξανά και ένιωσα όλες μου τις
σχέψεις να διαλύονται μονομιάς. Η θλίψη του παρελθόντος,
η αβεβαιότητα του μέλλοντος. Αυτό ήταν πια το μέλλον για
μένα. Αυτό που είχαμε εκεί.

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΜΕΤΑ

«Κάτι τρομερό πρέπει να του συνέβη».

«Όπως τι;»

«Να πέθανε. Ή... – ξέρω γω; Αλλά πάλι, γιατί όχι; Η γιαγιά μου πέθανε στα σαράντα τέσσερα, εντελώς ξαφνικά».

Η Τζο γύρισε από τη θέση του συνοδηγού και με αγριοκοίταξε. «Σάρα».

Απέφυγα το βλέμμα της.

Μετά στράφηκε στον Τόμμου που οδηγούσε. «Το άκουσες αυτό;» τον ρώτησε.

Εκείνος δεν απάντησε. Το στόμα του ήταν ερμητικά κλειστό, το χλωμό του δέρμα, που είχε αρχίσει να φουντώνει, έμοιαζε να σιγοβράζει σαν ηφαιστειο έτοιμο να εκραγεί.

Η Τζο και εγώ ίσως δεν έπρεπε να είχαμε έρθει, σκέφτηκα ξανά. Πιστεύαμε ότι ο Τόμμου θα μας ήθελε κοντά του μια μέρα σαν κι αυτή. Δεν είναι και λίγο να πρέπει να φωτογραφίζεσαι χαμογελαστός για τον τύπο σαν να μην τρέχει τίποτα, αγκαζέ με αυτόν που σου έκανε μπούλινγκ στο σχολείο. Καθώς όμως το αυτοκίνητο καταβρόχθιζε τα βροχερά χιλιόμετρα της διαδρομής, γινόταν όλο και πιο σαφές ότι η παρουσία μας μάλλον χειροτέρευε την αγωνία του.

Το μόνο που χρειαζόταν ο Τόμμου μια τέτοια μέρα ήταν να πουλήσει φεύτικη αυτοπεποίθηση, προσποιούμενος ότι τα του παρελθόντος ήταν περασμένα ξεχασμένα. Όταν όμως βρίσκεσαι με ανθρώπους που σε ξέρουν από παιδί, δεν είναι εύκολο να προσποιηθείς. *Κοίτα! Τα κατάφερα! Έγινα επιτυχημένος σύμβουλος φυσικής αγωγής και ετοίμασα ένα φοβερό πρόγραμμα για το παλιό μου σχολείο! Κοίτα πόσο χαρούμενος είμαι που συνεργάζομαι με τον υπεύθυνο φυσικής αγωγής. Τι κι αν έσπαγε πλάκα πλακώνοντάς με στις μπουιές και βλέποντάς με να σέρνομαι κλαμένος στο γρασίδι, όταν ήμασταν παιδιά;*

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, είχαμε μαζί μας τον Ρούντι, τον εφτάχρονο γιο της Τζο, που καθόταν δίπλα μου στο πίσω κάθισμα. Ο πατέρας του είχε πάει σε μια συνέλευση για δουλειά και η Τζο δεν είχε προλάβει να βρει κάποια νταντά. Ο μικρός Ρούντι άκουγε με μεγάλο ενδιαφέρον τη συζήτησή μας για την εξαφάνιση του Έντι.

«Λοιπόν: Σάρα νομίζει φίλος της νεκρός. Μαμά θυμώνει» συμπέρανε ο Ρούντι. Η νέα του μανία ήταν να φιλτράρει συζητήσεις ενήλικων και να τις συνοφίζει σε μικρές, κοφτές φράσεις. Είχε γίνει πολύ καλός σε αυτό.

«Δεν είναι ο φίλος της» είπε η Τζο. «Πέρασαν απλώς εφτά μέρες μαζί».

Έπεσε και πάλι βαριά σιωπή στο αυτοκίνητο. «Σάρα νομίζει φίλος εφτά ημερών νεκρός» είπε ο Ρούντι με τη ρωσική προφορά του. Πρόσφατα είχε αποκτήσει έναν καινούριο φίλο στο σχολείο, τον Αλεξάντερ, που έχει έρθει στο Λονδίνο από κάποια περιοχή της Ουκρανίας. «Νεκρός από μυστικές υπηρεσίες. Μαμά διαφωνεί. Μαμά θυμωμένη με Σάρα».

«Δεν είμαι θυμωμένη» είπε η Τζο με έντονο ύφος «είμαι απλώς προβληματισμένη».

Ο Ρούντι το σκέφτηκε λίγο και είπε «Νομίζω ότι λες φέματα».

Η Τζο, μην μπορώντας να το αρνηθεί, σιώπησε. Δεν ήθελα να μπω σε συζήτηση μαζί της, οπότε δεν απάντησα. Όσο για τον Τόμμου, που ούτως ή άλλως δεν είχε πει κουβέντα για δύο ώρες, συνέχισε να οδηγεί μουγγός. Ο Ρούντι έχασε το ενδιαφέρον του για τη συζήτηση και επέστρεψε στο παιχνίδι του στο iPad. Τι τα θες, η ενήλικη ζωή ήταν γεμάτη περίπλοκα και βλακώδη προβλήματα.

Καθώς παρακολουθούσα τον Ρούντι να ισοπεδώνει στο βιντεοπαιχνίδι οτιδήποτε έμοιαζε με λαχανικό (ή κάτι τέτοιο), ξαφνικά με κατέκλυσε μία φοβερή νοσταλγία: για την παιδική αθωότητα, τον τρόπο που βλέπει τον κόσμο ένα εφτάχρονο παιδί. Φανταζόμουν πώς να είναι η ζωή στη «Ρουντοχώρα», εκεί όπου πρωταγωνιστούν πολύχρωμα ηλεκτρονικά παιχνίδια αντί για τον ψυχικό γολγοθά της δικής μου ζωής, εκεί όπου η μητρική αγάπη είναι πιο σίγουρη και από τον χτύπο της καρδιάς.

Υπήρχε άραγε ο οποιοσδήποτε λόγος να επιθυμεί κανείς να ενηλικιωθεί; Αν ναι, τότε αυτός μάλλον μου διέφευγε. Ποιος δε θα προτιμούσε να κατατροπώνει λαχανικά και να κοροϊδεύει τους πάντες γύρω του; Ποιος δε θα ήθελε να έχει το πρωινό και τα ρούχα του για το σχολείο έτοιμα, αν σκεφτείς ότι στον αντίποδα βρίσκεται η προσμονή ενός άνδρα που έδειξε να είναι τα πάντα αλλά τελικά αποδείχθηκε ένα τίποτα; Και δεν αναφέρομαι στον άνδρα με τον οποίο ήμουν παντρεμένη δεκαεφτά χρόνια, αλλά σε αυτόν που γνώριζα μόλις επτά ημέρες. Ήταν σαφές ότι όλοι όσοι βρίσκονταν στο αυτοκίνητο εκείνη τη στιγμή με είχαν για τρελή.

«Κοίτα, ξέρω ότι αυτό που λέω ακούγεται τελείως εφηβικό» είπα ξαφνικά. «Και δεν αμφιβάλλω ότι τα έχεις

πάρει μαζί μου. Αλλά, σου λέω: κάτι του συνέβη, είμαι σίγουρη».

Η Τζο άνοιξε το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου και έβγαλε από μέσα μια μεγάλη σοκολάτα κι έσπασε με δύναμη ένα μεγάλο κομμάτι.

«Μαμά;» είπε ο Ρούντι. «Τι είναι αυτό;»

Ήξερε πολύ καλά τι ήταν. Η Τζο τού έδωσε ένα κομματάκι, χωρίς να πει τίποτα. Ο Ρούντι τής χαμογέλασε πλατιά κι εκείνη του το ανταπέδωσε, παρά τον εκνευρισμό της εκείνη τη στιγμή. «Μη ζητήσεις κι άλλο» τον προειδοποίησε «γιατί, όταν τρως πολύ, πάντα σε πειράζει».

Ο Ρούντι δεν της απάντησε, απολύτως βέβαιος ότι σύντομα η μαμά του θα υπέκυπτε.

Η Τζο γύρισε προς το μέρος μου. «Κοίτα, Σάρα. Δε θέλω να είμαι σκληρή μαζί σου, αλλά νομίζω ότι πρέπει να αποδεχτείς πως ο Έντι δεν είναι νεκρός. Ούτε τραυματίας. Ούτε χάλασε το κινητό του, ούτε προσπαθεί να νικήσει κάποια ανίατη ασθένεια».

«Μπα; Τι μας λες; Τηλεφώνησες στα νοσοκομεία και το διασταύρωσες; Μήπως μίλησες και με τον τοπικό ιατροδικαστή;»

«Θεέ μου» είπε κοιτώντας με σοκαρισμένη. «Πες μου ότι δεν έκανες τίποτα από όλα αυτά! Για το όνομα του Θεού, Σάρα!»

«Για όνομα του Θεού» ακούστηκε ο Ρούντι σαν αντίλαλος.

«Κόφ' το!» του είπε η Τζο.

«Εσύ το άρχισες».

Η Τζο έδωσε στον Ρούντι κι άλλη σοκολάτα και εκείνος επέστρεψε στο παιχνίδι του στο iPad. Του το είχα φέρει εγώ δώρο από την Αμερική και μόλις προ ολίγου μου είχε πει ότι το αγαπούσε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο

στον κόσμο. Στην αρχή χάρηκα πολύ και του χαμογέλασα, γρήγορα όμως η χαρά έγινε συγκίνηση. Ο Ρούντι με κοιτούσε παραξενεμένος να βουρκώνω, σκεπτόμενη ότι αυτήν τη φράση την είχε μάθει από την Τζο. Αποδείχτηκε τελικά τρομερή μητέρα η φίλη μου, η Τζοάννα Μονκ, παρά το δικό της μεγάλωμα.

«Λοιπόν;»

«Φυσικά και δεν έχω τηλεφωνήσει στα νοσοκομεία» είπα δυσανασχετώντας. «Έλα τώρα, Τζο...» Το μάτι μου έπεσε σε μια παρέα πουλιών καθισμένων σε σύρμα τηλεφώνου, έτοιμων να πετάξουν.

«Σίγουρα;»

«Φυσικά. Αυτό που ήθελα να πω είναι ότι εσύ δεν ξέρεις τίποτα περισσότερο από μένα για το τι μπορεί να του συνέβη».

«Μα οι άνδρες το κάνουν συνέχεια αυτό!» εξερράγη. «Το ξέρεις ότι το κάνουν, Σάρα!»

«Δεν ξέρω τίποτα! Ήμουν παντρεμένη δεκαεφτά χρόνια».

«Ε, λοιπόν σ' το λέω εγώ: τίποτα δεν έχει αλλάξει» είπε με πικρία «ακόμα τα ίδια κάνουν».

Γύρισε και κοίταξε τον Τόμμου, αλλά εκείνος δεν ανταποκρίθηκε. Όλη η δήθεν τάχα μου αυτοπεποίθηση που είχε «φορέσει» για τις ανάγκες της ημέρας είχε εξατμιστεί σαν πρωινή πάχνη. Κανείς μας δεν μπορούσε να του πάρει λέξη. Η μόνη αναλαμπή ψευτομαγκιάς που είχε ήταν στο βενζινάδικο, όταν έλαβε ένα μήνυμα που τον ενημέρωνε ότι και οι τρεις τοπικές εφημερίδες θα ήταν στην εκδήλωση. Λίγα λεπτά, όμως, μετά, με αποκάλεσε Σάρα στην ουρά του βιβλιοχαρτοπωλείου, και έτσι με φώναζε μόνο όταν τα πράγματα ήταν πολύ δύσκολα (κανονικά με αποκαλούσε Χάρρινγκτον από όταν ήμασταν δεκατριών ετών,

τότε που είχε αρχίσει να κάνει πουσάπς και να φοράει άφτερ σέιβ).

Η σιωπή βάρυνε κι άλλο, ένωθα να χάνω τη μάχη που είχε ξεκινήσει από την ώρα που αφήσαμε πίσω μας το Λονδίνο.

Πηγαίνω προς το Γκλόστερσερ, έγραφα μήνυμα στον Έντι. Έχω έρθει για υποστήριξη στον φίλο μου τον Τόμ-μυ. Ανέλαβε τη θέση του συμβούλου φυσικής αγωγής στο παλιό μας σχολείο. Αν θέλεις να βρεθούμε, μπορώ να μείνω στους γονείς μου. Θα ήθελα πολύ να μιλήσουμε. Σε φιλώ, Σάρα.

Μισή ντροπή δική μου, μισή δική του. Δε με ένοιαζε πια τίποτα. Κάθε τρεις και λίγο πατούσα την οθόνη του κινητού, περιμένοντας να δω αν το μήνυμά μου είχε παραδοθεί.

Παραδόθηκε, διάβασα κάποια στιγμή.

Κοίταγα την οθόνη περιμένοντας να δω το συννεφάκι του να κινείται, να τον δω να απαντάει.

Τίποτα όμως.

Κοίταξα ξανά. Τίποτα.

Κοίταξα και πάλι. Απολύτως τίποτα. Έχωσα το τηλέφωνο στην τσάντα μου, ώστε να το βγάλω από το οπτικό μου πεδίο. *Τέτοια κάνουν τα κοριτσάκια που βρίσκονται στην ηλικία της ερωτικής αγωνίας, σκέφτηκα. Έφηβες που ακόμα προσπαθούν να μάθουν να αγαπούν τον εαυτό τους και περιμένουν μέσα σε γλυκό πανικό ένα σημάδι από το αγόρι που τις φίλησε το προηγούμενο βράδυ. Αυτό δεν ήταν συμπεριφορά γυναίκας τριάντα εφτά ετών που γύρισε τον κόσμο, άντεξε μια τραγωδία, διοικούσε μια ολόκληρη οργάνωση.*

Η βροχή σταματούσε σιγά σιγά. Μέσα από τη σχισμή του μισάνοιχτου παραθύρου μύριζα τη βρεγμένη άσφαλτο και τη νοτισμένη γη. *Βρίσκομαι σε κατάσταση πανικού.*

Κοίταξα αφηρημένα το λιβάδι που ήταν σπαρμένο θαρρείς με μπάλες σανού τυλιγμένες σφιχτά σε ένα μαύρο πλαστικό, σαν πόδια που ασφυκτιούσαν μέσα σε σκούρο καλσόν. Ήμουν έτοιμη να πηδήξω στο κενό. Θα το έκανα σύντομα αν δε μάθαινα τι του είχε συμβεί.

Κοίταξα το τηλέφωνό μου. Είχαν περάσει είκοσι τέσσερις ώρες από τότε που έβγαλα την κάρτα SIM και έκανα επανεκκίνηση. Ήταν ώρα να το ξανακάνω.

Μισή ώρα αργότερα βρισκόμασταν στον μεγάλο αυτοκινητόδρομο με τη νησίδα που οδηγούσε προς το Σαίρενσέστερ και ο Ρούντι ρωτούσε τη μαμά του γιατί τα σύννεφα κινούνταν αλλού γι' αλλού.

Απείχαμε λίγα μόλις χιλιόμετρα από το σημείο που τον είχα γνωρίσει. Έκλεισα τα μάτια, προσπαθώντας να θυμηθώ τη διαδρομή που ακολούθησα εκείνο το ζεστό πρωινό.

Ανακάλεσα τις ξέγνοιαστες στιγμές λίγο πριν τον συναντήσω. Το γλυκόπικρο άρωμα της κουφοξυλιάς και του καφαλισμένου από τη ζέστη γρασιδιού. Το πέταγμα της πεταλούδας που είχε σαστίσει από τη ζέστη. Το τοπίο ελάχιστα θύμιζε λιβάδι. Περισσότερο έμοιαζε με παλιοκαιρισμένο, φιστικί χαλί που είχε φουσκώσει από τη ζέστη. Ένα κουνέλι πεταγόταν πότε αποδώ και πότε αποκεί. Και μια περίεργη αίσθηση προσμονής αιωρούνταν πάνω απ' το χωριό εκείνη τη μέρα, μια ησυχία που έμοιαζε να σιγοβράζει σαν καζάνι γεμάτο μυστικά.

Άθελά μου, η μνήμη με πήγε στη στιγμή που συνάντησα τον Έντι. Έναν τόσο ζεστό και φιλικό άνδρα, με γλυκά μάτια και καθαρή όψη. Καθόταν παρέα με ένα πρόβατο που είχε δραπετεύσει από το μαντρί του. Μέσα σε μια στιγμή με πλημμύρισαν η δυστυχία, η σύγχυση, κουβάρι μαζί με χίλια άλλα συναισθήματα.

«Μπορείτε να πείτε ότι έχω άρνηση» είπα απευθυνόμενη στο σιωπηλό αυτοκίνητο. «Αλλά δεν ήταν ένα απλό φλερτ. Ήταν τα πάντα. Και για τους δυο μας. Γι' αυτό είμαι σίγουρη πως κάτι του συνέβη».

Η ιδέα και μόνο με έκανε να ασφυκτιώ.

«Πες της κάτι!» φώναξε η Τζο στον Τόμμου. «Όχι, πες!»

«Είμαι απλώς ένας σύμβουλος φυσικής αγωγής» μουρμούρισε αμήχανα. «Ασχολούμαι με σώματα, όχι με μυαλά».

«Ποιος ασχολείται με μυαλά;» ρώτησε ο Ρούντι. Καθώς φαίνεται, ακόμα παρακολουθούσε τη συζήτηση.

«Οι τρελογιατροί ασχολούνται με τα μυαλά» του απάντησε η Τζο βαριεστημένα. «Οι τρελογιατροί και εγώ».

Η Τζο είχε γεννηθεί και μεγαλώσει στο Μπούου, το κλασικό λαϊκό παιδί του Λονδίνου. Και την αγαπούσα. Αγαπούσα την ευθύτητα και την κυκλοθυμία της, αγαπούσα τον ατρόμητο χαρακτήρα της –άλλοι θα έλεγαν έλλειψη ορίων– και περισσότερο από όλα αγαπούσα τρομερά το πόσο λάτρευε τον γιο της. Αγαπούσα τα πάντα στην Τζο. Εκείνη τη μέρα όμως, θα προτιμούσα να μην ήμουν στο αυτοκίνητο μαζί της.

Ο Ρούντι με ρώτησε αν φτάναμε. Του είπα ναι.

«Αυτό είναι το σχολείο σου;» ρώτησε δείχνοντας ένα εργοστάσιο.

«Όχι, παρόλο που υπάρχουν αρχιτεκτονικές ομοιότητες».

«Μήπως είναι εκείνο;»

«Όχι. Εκείνο είναι σουπερμάρκετ».

«Πόση ώρα έχουμε μέχρι να φτάσουμε;»

«Όχι πολλή».

«Πόσα λεπτά;»

«Ξέρω γω; Είκοσι;»

Ο Ρούντι βούλιαξε στο κάθισμα με την απόγνωση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. «Εκατό χρόνια είμαστε εδώ μέσα» μουρμούρισε. «Μαμά, θέλω να κατεβάσω βιντεοπαιχνίδια. Μπορώ, σε παρακαλώ;»

Η Τζο τού είπε όχι, όμως εκείνος είχε ήδη αρχίσει να κατεβάζει. Παρακολουθούσα έκπληκτη με πόση ευκολία έβαζε τον κωδικό της Τζο.

«Ε... Συγγνώμη» μουρμούρισα. Στράφηκε προς εμένα, με τα ξανθά σγουρά μαλλιά, που έμοιαζαν με παράξενο φωτοστέφανο, και τα αμυγδαλωτά του μάτια να με κοιτάζουν πονηρά. Με μια κίνηση φερμουάρ στο στόμα, μου κούνησε απειλητικά το δάχτυλο. Και επειδή τον αγαπούσα περισσότερο ίσως απ' όσο θα 'θελα, συμμορφώθηκα.

Η μητέρα του έστρεψε την προσοχή της στο άλλο «παιδί» του πίσω καθίσματος. «Λοιπόν κοίτα» είπε ακουμπώντας απαλά το γόνατο. Τα νύχια της ήταν βαμμένα με ένα μανό απόχρωσης ραμπλ εκείνη τη μέρα. «Νομίζω ότι πρέπει να δεις τα πράγματα όπως είναι. Γνώρισες έναν τύπο, περάσατε μια βδομάδα μαζί, ύστερα έφυγε για διακοπές και δεν ξανατηλεφώνησε ποτέ».

Τα γεγονότα παραήταν οδυνηρά για μένα εκείνη τη στιγμή. Προτιμούσα τις θεωρίες.

«Δεκαπέντε μέρες δε μιλήσατε, Σάρα. Του έστειλες μηνύματα, τον πήρες τηλέφωνο, έκανες πράγματα που ειλικρινά δε θα περίμενα από κάποιον σαν εσένα. Και παρ' όλα αυτά, ούτε μία απάντηση. Μου έχει συμβεί κι εμένα. Έχω αγαπήσει, έχω πονέσει, και πράγματι είναι δύσκολο. Αλλά αυτός ο πόνος θα πάψει μόνο αν δεχτείς την αλήθεια και προχωρήσεις».

«Θα μπορούσα να προχωρήσω. Μόνο εάν πράγματι ήξερα ότι απλώς δεν ενδιαφέρεται για μένα. Όμως δεν το γνωρίζω».

Η Τζο άρχισε να ξεφυσάει. «Τόμμου, σε παρακαλώ, βοήθησέ με!»

Για λίγο κανείς μας δεν είπε τίποτα. Υπήρχε άραγε μεγαλύτερη ταπείνωση από αυτή; – σκέφτηκα. Μια τέτοιου είδους συζήτηση στο κατώφλι των σαράντα; Πριν από τρεις βδομάδες ακριβώς ήμουν ένας φυσιολογικός, λειτουργικός ενήλικας, που προήδρευε διοικητικού συμβουλίου και συνέτασσε αναφορά για το νοσοκομείο παιδων με το οποίο η φιλανθρωπική μας οργάνωση θα ξεκινούσε συνεργασία. Φρόντιζα τον εαυτό μου, έκανα αστεία, μιλούσα στο τηλέφωνο, απαντούσα σε μέιλ. Και τώρα βρισκόμουν σε αυτή την άθλια κατάσταση: να εξουσιάζω τα συναισθήματά μου λιγότερο και από το εφτάχρονο που καθόταν δίπλα μου.

Κοίταξα τα φρύδια του Τόμμου μέσα από τον καθρέφτη του αυτοκινήτου για να δω αν ήταν έτοιμος να μιλήσει. Τα φρύδια του, τα οποία είχαν αποκτήσει τη δική τους προσωπικότητα από τότε που άρχισε να χάνει τα μαλλιά του στα είκοσι, ήταν πλέον πιο αξιόπιστο βαρόμετρο για τις σκέψεις του από ό,τι τα λόγια του.

Συνοφρυώθηκε. «Το πρόβλημα είναι...» Σταμάτησε και πάλι και ένιωσα ότι έπρεπε να κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια να βγει από το δικό του πρόβλημα και να ασχοληθεί με το δικό μου. «Το πρόβλημα είναι, Τζο, ότι εσύ είσαι σχεδόν βέβαιη πως εγώ συμφωνώ μαζί σου σχετικά με το ζήτημα της Σάρα. Μην είσαι όμως τόσο σίγουρη». Μιλούσε ήρεμα και προσεκτικά, σαν γάτα που αισθάνεται κίνδυνο.

«Τι πράγμα;»

«Οχ... έρχεται μπόρα» ο Ρούντι ψιθύρισε.

Τα φρύδια του Τόμμου έμοιαζαν να ετοιμάζονται για την επόμενη του πρόταση. «Είμαι βέβαιος ότι ο λόγος για τον οποίο οι περισσότεροι άνδρες δεν τηλεφωνούν είναι γιατί

δεν ενδιαφέρονται. Ωστόσο, εδώ μου φαίνεται ότι υπάρχει κάτι περισσότερο από αυτό. Εννοώ ότι πέρασαν μία βδομάδα μαζί. Ολόκληρη τη βδομάδα χωρίς διάλειμμα, το καταλαβαίνεις; Αν ο Έντι έφαχνε απλώς ένα... ξέρεις τι, θα είχε εξαφανιστεί μετά την πρώτη νύχτα».

Η Τζο δυσανασχέτησε. «Γιατί να φύγεις μετά την πρώτη νύχτα αν μπορείς να έχεις εφτά μαζεμένες νύχτες από αυτό το... ξέρεις τι;»

«Τζο, έλα σε παρακαλώ! Αυτά τα κάνουν τα εικοσάχρονα, όχι σαράντα χρονών άνδρες!»

«Μιλάτε για το σεξ;» ρώτησε ο Ρούντι.

«Ε... όχι;» είπε η Τζο κάπως σοκαρισμένη. «Τι ξέρεις εσύ για το σεξ;»

Ο Ρούντι, τρομοκρατημένος, επέστρεψε μουλωχτά στο iPad του.

Η Τζο έμεινε να τον κοιτάζει για λίγο, αλλά εκείνος ήταν σκυμμένος με ύφος περισπούδαστο πάνω από την οθόνη, μουρμουρίζοντας με τη ρωσική προφορά του.

Πήρα μια βαθιά ανάσα. «Το μόνο πράγμα που σκέφτομαι είναι ότι ο ίδιος προσφέρθηκε να ακυρώσει τις διακοπές του. Γιατί λοιπόν να...»

«Θέλω τσίσα!» μας ανακοίνωσε ο Ρούντι ξαφνικά.

«Νομίζω ότι φτάνουμε σε λιγότερο από ένα λεπτό» πρόσθεσα, πριν η Τζο προλάβει να παρέμβει. Σταματήσαμε μπροστά από τη γεωπονική σχολή, ακριβώς απέναντι από το γυμνάσιο του Έντι. Ξαφνικά ένα γκρίζο σύννεφο με σκέπασε καθώς κοιτούσα την ταμπέλα του σχολείου, προσπαθώντας να φανταστώ τον δωδεκάχρονο Έντι να περνάει την πύλη. Ένα μικρό, στρογγυλό προσωπάκι, με το χαμόγελο στο πρόσωπό του να χαράζει μικρές ρυτίδες καθώς τα χρόνια περνούσαν.

Τώρα μόλις πέρασα μπροστά από το σχολείο σου, του

έστειλα σε μήνυμα, πριν προλάβω να εμποδίσω τον εαυτό μου. Θα 'θελα πολύ να ξέρω τι σου έχει συμβεί.

Η Τζο με κοίταξε καχύποπτα επιστρέφοντας με τον Ρούντι στο αυτοκίνητο. Αφού μπήκαν μέσα, μας ανακοίνωσε ότι η μέρα ήταν πολύ ωραία και πως ήταν πολύ χαρούμενη που ήμασταν όλοι μαζί.

«Της είπα ότι είναι κακή μαζί σου» μου ψιθύρισε ο Ρούντι. «Θέλεις ένα κομμάτι τυρί;» είπε έπειτα χτυπώντας απαλά ένα τάπερ με φέτες τυρί του τοστ που προ ολίγου είχε βγάλει από το σάντουιτς το οποίο του είχε φτιάξει η Τζο.

Του χάιδεψα το κεφάλι ανακατεύοντας τα μαλλιά του. «Όχι» του απάντησα «αλλά σ' αγαπώ και σ' ευχαριστώ».

Η Τζο προσποιήθηκε ότι δεν άκουσε τον διάλογό μας. «Έλεγες ότι ο Έντι προσφέρθηκε να ακυρώσει τις διακοπές του» είπε ζωηρά.

Και ένιωθα στην καρδιά μου τη ρωγμή να γίνεται μεγαλύτερη. Η Τζο δεν είχε υπομονή και το ήξερα καλά. Ήξερα επίσης ότι από όλους τους άνδρες στους οποίους η Τζο είχε χαρίσει την καρδιά της –και συχνά το κορμί της– στα χρόνια πριν αποκτήσει τον Ρούντι, σχεδόν κανείς δε της τηλεφώνησε. Και όποιος της τηλεφωνούσε αποδεικνυόταν ότι τελικά τηλεφωνούσε και σε άλλες. Εκείνη εξακολουθούσε να δίνει ευκαιρίες γιατί δεν μπορούσε να εγκαταλείψει την ελπίδα ότι θα αγαπηθεί. Ύστερα εμφανίστηκε ο Σον Ο'Κιφ στο προσκήνιο, η Τζο έμεινε έγκυος και εκείνος μετακόμισε στο σπίτι της, γνωρίζοντας ότι η Τζο θα τον σπιτώσει και θα τον ταΐσει. Δε δούλεψε ούτε μια μέρα όλο αυτό το διάστημα. Εξαφανιζόταν νύχτες ολόκληρες χωρίς καν να της λείει πού πηγαίνει. Η συνέντευξη για δουλειά στην οποία δήθεν θα πήγαινε σήμερα ήταν και αυτή άλλο ένα από τα ψέματά του.

Όμως η Τζο εξακολουθούσε να το επιτρέπει αυτό μετά από επτά χρόνια, γιατί είχε με κάποιον τρόπο πείσει τον εαυτό της ότι η αγάπη θα άνθιζε αν περίμενε λίγο ακόμα από εκείνον να ωριμάσει. Είχε πείσει τον εαυτό της ότι μπορούσαν να γίνουν η οικογένεια που αυτή δεν είχε ποτέ.

Ναι, η Τζο ήταν αυθεντία στην άρνηση.

Όμως αυτό το δικό μου φαινόταν πως δεν το χωρούσε το μυαλό της. Τις πρώτες μέρες προσπαθούσε να αστείευτεί με την εξαφάνιση του Έντι, έπειτα προσπάθησε να ακούσει τις θεωρίες μου και κάθε μέρα μου έλεγε ότι ίσως εκείνος θα μου τηλεφωνούσε την επομένη. Δεν πίστευε όμως ούτε λέξη απ' όσα έλεγε, και τώρα η υπομονή της είχε τελειώσει. *Μην επιτρέπεις στους άλλους να σε χρησιμοποιούν όπως επέτρεπα εγώ, μου έλεγε. Φύγε τώρα, Σάρα, όσο ακόμα μπορείς.*

Το πρόβλημα ήταν ότι δεν μπορούσα.

Είχα προσπαθήσει να υιοθετήσω την άποψη ότι ο Έντι δεν ενδιαφερόταν πλέον για μένα. Προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου δεκαπέντε ημέρες γι' αυτό. Είχα αναλύσει στο μυαλό μου κάθε μία από τις συγκλονιστικές στιγμές που είχα περάσει μαζί του, ψάχνοντας για κάποιο ράγισμα, ένα μικρό προειδοποιητικό σημάδι. Κάτι που να με πείθει ότι δεν ήταν αυτό που έβλεπα. Δε βρήκα τίποτα.

Ελάχιστα χρησιμοποιούσα το Facebook εκείνη την εποχή, αλλά ξαφνικά βρέθηκα να ψαχουλεύω όλη μέρα το προφίλ του ψάχνοντας για σημάδια ζωής, ή ακόμα χειρότερα για κάποια «άλλη».

Τίποτα.

Του τηλεφωνούσα και του έστελνα μηνύματα. Του έστειλα μέχρι και ένα αξιολύπητο τουίτ. Κατέβασα το messenger του Facebook και το WhatsApp και περίμενα όλη μέρα να δω αν θα εμφανιστεί. Όλα έδειχναν το ίδιο: Ο Έντι Ντέιβιντ

ήταν ενεργός δύο βδομάδες πριν: Την ημέρα που έφυγα από το σπίτι του ώστε να ετοιμαστεί για το ταξίδι του στην Ισπανία.

Ισοπεδωμένη από την απόγνωση, κατέβασα μέχρι και ένα σωρό εφαρμογές γνωριμιών, να δω μήπως είχε εκεί λογαριασμό.

Δεν είχε.

Προσπαθούσα να ανακτήσω τον έλεγχο αυτής της κατάστασης. Δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Η ιδέα και μόνο του φαγητού με έκανε να αηδιάζω. Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ σε τίποτα και πεταγόμουν κάθε φορά που ακουγόταν ο οποιοσδήποτε ήχος από το κινητό μου. Είχα γίνει κουρέλι και μόνο από την προσπάθεια να βγάλω τη μέρα. Ένωθα δύσπνοια κάθε τόσο και περνούσα το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας ξύπνια, με τα μάτια καρφωμένα στο πυκνό σκοτάδι του δωματίου που μου είχε παραχωρήσει ο Τόμμου στο σπίτι του στο Λονδίνο.

Το παράξενο ήταν πως ήξερα ότι δεν ήταν δικό μου το φταίξιμο. Ήξερα ότι δεν ήταν συνετή η συμπεριφορά μου και καταλάβαινα ότι γινόταν όλο και χειρότερη. Δεν είχα όμως ούτε τη δύναμη αλλά ούτε και τη θέληση να παρέμβω.

Γιατί δεν τηλεφωνεί; αναζήτησα στο γκουγκλ κάποια μέρα. Τα αποτελέσματα της αναζήτησης ξεχύθηκαν μπροστά μου τσουνάμι. Για χάρη της ψυχικής μου υγείας, έκλεισα αμέσως την καρτέλα.

Έπειτα γκούγκλαρα το όνομά του, ξαναμπήκα στην ιστοσελίδα με τα έπιπλα που έφτιαχνε ψάχνοντας για... ούτε κι εγώ ήξερα για τι πράγμα.

«Πιστεύεις ότι σου είπε τα πάντα για τον ίδιο;» ρώτησε ο Τόμμου. «Είσαι απολύτως βέβαιη ότι δεν είναι με κάποια άλλη γυναίκα, για παράδειγμα;»

Το αυτοκίνητο ξαφνικά άρχισε να κατηφορίζει σε ένα

μικρό άνοιγμα περιτριγυρισμένο από δέντρα που έστεκαν σαν κύριοι, όρθιοι σε κάποιο φουαγιέ.

«Δεν ήταν με άλλη γυναίκα» είπα.

«Πώς το ξέρεις;»

«Το ξέρω επειδή το ξέρω. Ήταν μόνος του, ήταν διαθέσιμος. Όχι μόνο κυριολεκτικά, αλλά και συναισθηματικά».

Ξαφνικά πέρασε από μπροστά μας τρέχοντας ένα ελάφι και εξαφανίστηκε στο δάσος.

«Εντάξει. Δεν υπήρχε όμως κάτι προειδοποιητικό;» επέμενε ο Τόμμυ. «Δεν υπήρχαν πράγματα που δεν κολούσαν; Ένωσες ότι σου κρατούσε κάποιο μυστικό;»

«Όχι». Έκανα παύση. «Δηλαδή... μάλλον...»

Η Τζο γύρισε προς το μέρος μου. «Τι;»

Ξεφύσηξα. «Την ημέρα που γνωριστήκαμε απέρριψε μερικές εισερχόμενες κλήσεις. Όμως αυτό συνέβη μόνο εκείνη τη μέρα» πρόσθεσα βιαστικά. «Από εκείνη τη στιγμή και μετά, απαντούσε σε όλα τα τηλεφωνήματά του. Και εδώ που τα λέμε, δε μου φάνηκε και κάποια από τις συνομιλίες του παράξενη. Ήταν όλοι φίλοι, η μητέρα του και κάποια επαγγελματικά τηλεφωνήματα». Και ο Ντέρεκ, σκέφτηκα ξαφνικά – ποτέ δεν κατάλαβα ακριβώς ποιος ήταν ο Ντέρεκ.

Ο Τόμμυ μόρφασε και τα φρύδια του σχημάτισαν ένα παράξενο τρίγωνο.

«Τι;» τον ρώτησα. «Τι σκέφτεσαι; Ήταν η πρώτη μέρα, Τόμμυ. Μετά από αυτό σήκωσε όλα τα τηλέφωνα που χτύπησαν».

«Σε πιστεύω. Μόνο που...» δίστασε.

Η Τζο παρέμενε σιωπηλή με έναν θορυβώδη τρόπο, αλλά την αγνόησα.

«Αυτό που λέω είναι ότι πάντα πίστευα πως το να γνωρίζεις ανθρώπους μέσω ίντερνετ είναι κάπως επικίνδυνο»

είπε ο Τόμμυ. «Ξέρω ότι δεν τον γνώρισες έτσι, αλλά είναι παρόμοια περίπτωση. Δηλαδή, δεν έχετε καθόλου κοινούς φίλους ή έστω κάποιον κοινό περιβάλλον. Είναι σαν να βγήκες με τον πρώτο τυχόντα».

Άρχισαν να με ζώνουν τα φίδια. «Μα γίναμε φίλοι στο Facebook. Γιατί να το κάνει αν είχε κάτι να κρύψει; Έχει και Twitter και Instagram. Για τη δουλειά του έχει επαγγελματική ιστοσελίδα. Που μάλιστα έχει και φωτογραφία του. Και έμεινα στο σπίτι του μία βδομάδα, θυμάσαι; Η αλληλογραφία του έγγραφε πάνω το όνομά του. Αν δεν ήταν ο Έντι Ντέιβιντ... τι να πω, θα το είχα καταλάβει».

Βρισκόμασταν πια μέσα στο δάσος που απλωνόταν στο Σαϊρενσέστερ Παρκ. Ακτίνες φωτός έπεφταν πάνω στα γυμνά πόδια της Τζο καθώς εκείνη χάζεψε έξω απ' το παράθυρο. Όσο απομακρυνόμασταν από το δάσος, κοντεύαμε να φτάσουμε στη στροφή όπου είχε συμβεί το ατύχημα.

Η σκέψη και μόνο έκανε την αναπνοή μου να αλλάξει, σαν κάποιος να είχε ρουφήξει ξαφνικά όλο το οξυγόνο από το αυτοκίνητο.

Λίγα λεπτά αργότερα είχαμε βγει στο πλάτωμα του λιβαδιού. Σφράγισα ερμητικά τα μάτια, ανίκανη –ακόμα και μετά από τόσα χρόνια– να δω τη νησίδα απ' όπου την είχαν σηκώσει οι τραυματιοφορείς. Το σημείο όπου συνέβη το μοιραίο.

Η Τζο άπλωσε τυφλά το χέρι και μου ακούμπησε το γόνατο.

«Γιατί το κάνεις αυτό;» τέντωσε τις κεραίες του ο Ρούντι. «Μαμά; Γιατί είναι το χέρι σου στο πόδι της Σάρα; Γιατί σε εκείνο το δέντρο είναι δεμένη μία ανθοδέσμη; Γιατί ξαφνικά γίνατε όλοι...»

«Ρούντι» είπε η Τζο. «Τι θα έλεγες να παίξουμε το παιχνίδι “ψάχνω να βρω κάτι που αρχίζει από Π”;»

Ο Ρούντι το σκέφτηκε λίγο. «Είμαι μεγάλος γι' αυτό, μαμά» είπε βαριεστημένα. Δεν του άρεσε καθόλου να μένει έξω απ' τη συζήτηση των μεγάλων.

Τα μάτια μου ήταν ακόμα κλειστά, παρόλο που ήξερα ότι είχαμε περάσει το σημείο.

«Πάπια» είπε ο Ρούντι απρόθυμα. «Ποτιστήρι». «Πινητό Πηλέφωνο».

«Είσαι εντάξει, Χάρρινγκτον;» ρώτησε ο Τόμμου μετά από μια αρκετά μεγάλη παύση.

«Ναι». Είχα ανοίξει πια τα μάτια. Σιτοβολώνες, υπό κατάρρευση πετρόχιστες μάντρες, μονοπάτια που έμοιαζαν σαν διχαλωτές αστραπές ξεδιπλώνονταν μέσα στο χορτάρι.

«Εντάξει».

Νιώθω λες και όλα συνέβησαν χθες. Δεκαεννιά χρόνια είχαν περάσει, σαν ροκάνι που όσο και να προσπαθούσε δεν μπορούσε να αποδιώξει τις αγκίδες αυτών των αναμνήσεων.

«Μήπως να συζητούσαμε για τον Έντι λίγο ακόμα;» πρότεινε η Τζο. Προσπάθησα να πω ναι αλλά η φωνή μου ξεψύχησε. «Όποτε είσαι έτοιμη» είπε, χτυπώντας μου απαλά το πόδι.

«Λοιπόν, εξακολουθώ να αναρωτιέμαι αν έπαθε κάποιο ατύχημα» άρχισα να λέω μετά από αρκετή προσπάθεια. «Θα πήγαινε στην Ισπανία για σερφ».

Τα φρύδια του Τόμμου έδειχναν να επεξεργάζονται αυτή την πληροφορία. «Αυτή η προσέγγιση του ατυχήματος δε μου ακούγεται παράλογη».

Η Τζο τού υπενθύμισε ότι ήμασταν φίλοι με τον Έντι στο Facebook, οπότε όλο και κάτι θα είχα δει αν είχε χτυπήσει.

«Δε θα πρέπει όμως να υποτιμούμε το γεγονός ότι το τηλέφωνό του δε δουλεύει, ε;» έσπευσα να προσθέσω. Η

Η Μάους ήταν ακριβώς το ίδιο πράγμα για τον Έντι. Το ήξερα. Παρ' όλα αυτά μου τη χάρισε. Να την προσέχεις μέχρι να γυρίσω, είπε. Σημαίνει πολλά για μένα.

Η Τζο κοίταξε προς το μέρος μου και ξεφύσηξε δυσαρεχώντας. Είχε ήδη ακούσει την ιστορία για τη Μάους. «Οι άνθρωποι αλλάζουν γνώμη, ξέρεις» είπε σιγανά. «Ίσως για εκείνον ήταν ευκολότερο να αποχωριστεί τον συνδεδεικό κρίκο σας παρά να σε ξαναδεί».

«Δεν είναι απλώς ένας συνδεδεικός κρίκος. Είναι...» Εγκατέλειψα την προσπάθεια.

Όταν η Τζο επανήλθε στη συζήτηση, η φωνή της ήταν κάπως πιο γλυκιά. «Άκου, Σάρα. Αν είσαι σίγουρη ότι κάτι του συνέβη, γιατί δε σταματάς να του στέλνεις μηνύματα και δε γράφεις κάτι στον τοίχο του; Εκεί που όλοι θα το δουν; Γράψε ότι ανησυχείς. Πρώτα αν κάποιος ξέρει κάτι».

Ξεροκατάπια. «Τι εννοείς;»

«Εννώ αυτό ακριβώς που είπα. Πρώτα ευθέως τους φίλους του. Τι σε εμποδίζει;»

Γύρισα και κοίταξα έξω από το παράθυρο, ανίκανη να απαντήσω. Η Τζο εξακολουθούσε να με πιέζει. «Νομίζω ότι το μόνο πράγμα που σε σταματάει είναι η ντροπή. Και αν στ' αλήθεια, μέσα από την φυγή σου, πιστεύεις ότι κάτι φοβερό του συνέβη, δε θα έπρεπε να υπερτερεί η ντροπή».

Περνούσαμε δίπλα από έναν διάδρομο προσγείωσης μαχητικών αεροσκαφών. Ένα ξεθωριασμένο ανεμούριο ανέμιζε πάνω στον άδειο διάδρομο. Μου ήρθε στο μυαλό το ξεκαρδιστικό γέλιο της Χάννα όταν ο μπαμπάς κάποτε επεσήμανε ότι αυτό έμοιαζε με «τσουτσουνόκαλτσα». «Τσουτσουνόκαλτσα!» ξεφώνισε εκείνη και η μαμά προσπαθούσε να συγκρατηθεί ανάμεσα στο να γελάσει ή να αποδοκιμάσει το αστείο.

Ο Ρούντι άνοιξε ένα αρχείο με μουσική στο iPad της Τζο και διάλεξε μια λίστα που λεγόταν «Ραπ Ανατολικής Ακτής».

Αφού ανησυχούσα όπως έλεγα, γιατί δεν είχα γράψει κάτι στον τοίχο του Έντι; Μήπως τελικά είχε δίκιο η Τζο;

Τα χαρακτηριστικά, πέτρινα αγροτόσπιτα του Τσάλφορντ άρχισαν να φαίνονται στον ορίζοντα. Έστεκαν στωικά πάνω στην πλαγιά του λόφου, περιμένοντας τη σωτηρία τους. Το Τσάλφορντ διαδέχτηκε το Μπρίμσκομπ, έπειτα φάνηκε το Θραπ και μετά το Στράουντ. Εκεί, στο παλιό μας σχολείο, μια μεγάλη επιτροπή από καθηγητές, μαθητές και δημοσιογράφους περίμεναν τον Τόμμου. Έπρεπε να ανασυγκροτηθώ.

«Μισό λεπτό» είπε ο Τόμμου ξαφνικά. Χαμήλωσε τη μουσική του Ρούντι και με κοίταξε από τον καθρέφτη. «Χάρρινγκτον, είπες στον Έντι ότι ήσουν παντρεμένη;»

«Όχι».

Τότε τα φρύδια του αγρίεψαν στ' αλήθεια. «Μα νόμιζα ότι του είπες τα πάντα!»

«Έτσι είναι! Αλλά δε βγάλαμε έξω και τη λίστα με τους πρώην. Αυτό θα ήταν κάπως, ξέρεις τώρα... σαχλό. Εννοώ, είμαστε κι οι δύο σχεδόν σαράντα». Το ξανασκέφτηκα. Μήπως τελικά έπρεπε; «Είπαμε ο καθένας την ιστορία του, αλλά αυτό δεν έτυχε να το θίξουμε. Βέβαια, διευκρίνισαμε ότι είμαστε και οι δυο ελεύθεροι».

Ο Τόμμου με κοιτούσε μέσα από τον καθρέφτη. «...όμως εσύ και ο Ρούμπεν έχετε τροποποιήσει την κατάσταση της σχέσης σας στο ίντερνετ;»

Μαζεύτηκα. Πού το πήγαινε;

«Οχι... όχι» ψιθύρισα νιώθοντας να με λούζει κρύος ιδρώτας.

«Τι;» ρώτησε ο Ρούντι. «Μα τι λέτε;»

«Για την ιστοσελίδα της φιλανθρωπικής οργάνωσης της Σάρα» του απάντησε η Τζο. «Υπάρχει μία ολόκληρη σελίδα στο διαδίκτυο για τη Σάρα και τον Ρούμπεν, για το πώς ξεκίνησαν τους Γιατρούς Κλόουν τη δεκαετία του '90 όταν παντρεύτηκαν. Και πως ακόμα δουλεύουν μαζί!»

«Ω!», είπε ο Ρούντι αφήνοντας κάτω το iPad, ευτυχής που μπορούσε πια να λύσει το μυστήριο. «Αγόρι Σάρας διάβασε σελίδα και καρδιά ράγισε. Έτσι πέθανε. Δε γίνεται ζωντανός με χαλασμένη καρδιά».

«Συγγνώμη, δεν το καταλαβαίνω» είπε η Τζο φύχραιμα. «Εφόσον πέρασε μια βδομάδα μαζί σου και στο τέλος σου είπε στα σοβαρά όλα όσα μας ανέφερες, κάτι τέτοιο δε νομίζω πως θα ήταν αρκετό για να τον εμποδίσει. Θα σ' το είχε πει. Δε θα εξαφανιζόταν σαν γιατί που πήγε να πεθάνει στα κρυφά!»

Πριν τελειώσει τη φράση της, εγώ ήμουν ήδη στο messenger και είχα αρχίσει να του γράφω.

ΗΜΕΡΑ ΠΡΩΤΗ: *Η μέρα που γνωριστήκαμε*

Είχε καύσωνα τη μέρα που συνάντησα τον Έντι Ντέιβιντ. Η εξοχή έμοιαζε να λιώνει και να βουλιάζει μες στον ίδιο της τον εαυτό. Τα πουλιά έστεκαν στα ψηλά δέντρα και οι μέλισσες είχαν αποβλακωθεί ενώ οι βαθμοί Κελσίου ανέβαιναν. Δεν ήταν ένα απόγευμα από εκείνα που ερωτεύεσαι στον δρόμο έναν άγνωστο. Ήταν μια κανονική μέρα, μια οποιαδήποτε 2η Ιουνίου, κι εγώ ακολουθούσα μια διαδρομή ήσυχη, θλιμμένη, οικεία.

Τον Έντι τον άκουσα πριν ακόμα τον δω. Στεκόμουν στη στάση του λεωφορείου, προσπαθώντας να θυμηθώ τι μέρα είναι – Πέμπτη αποφάσισα. Αυτό σήμαινε ότι είχα μπροστά μου ακόμα μία ώρα αναμονής. Εκεί, μέσα στη λαύρα του μεσημεριού, έπρεπε να περιμένω το λεωφορείο, που σίγουρα κι αυτό θα κόχλαζε. Άρχισα να κατηφορίζω προς το κέντρο του χωριού, ψάχνοντας για λίγη σκιά. Το καυτό κύμα αέρα έφερε προς το μέρος μου τις παιδικές φωνές από το δημοτικό σχολείο.

Ξάφνου το δυνατό βέλασμα ενός προβάτου από κάπου μακριά. Μπεεεεεεεεεε, φώναζε, μπεεεεεεεεεε!

Στο πρόβατο απάντησε ένα δυνατό ανδρικό γέλιο που ξεπήδησε σαν δροσερό αεράκι μέσα στην πυκνή ζέστη. Άρχισα να χαμογελάω πριν ακόμα τον δω. Στο γέλιο του

μέσα ήταν τα πρόβατα όλου του κόσμου, με τις αστείες μουρίτσες, τα άδολα μάτια τους.

Βρίσκονταν οι δυο τους λίγο πιο κάτω, στο γρασίδι. Ο άνδρας με την πλάτη στραμμένη προς εμένα, και το πρόβατο παραδίπλα να τον κοιτάζει με λατρεία. Το πρόβατο ξαναβέλασε και ο άνδρας τού απάντησε κάτι που δεν μπόρεσα να ακούσω καθαρά.

Μέχρι να φτάσω εκεί, είχαν ήδη πιάσει κανονική κουβέντα.

Κάθισα στην άκρη του καφαλισμένου απ' τη ζέστη γκαζόν να τους χαζεύω. Ένωσα κάτι παλιό, οικείο. Ο άνδρας μού ήταν άγνωστος, αλλά στο πρόσωπό του μπορούσα να δω πολλούς συμμαθητές και παιδικούς μου φίλους. Ήταν ένα ανθρώπινο μείγμα από όλα όσα είχα ως τότε αγαπήσει. Είχε κοντοκουρεμένα μαλλιά και ηλιοκαμένο δέρμα, φορούσε βερμούδα με τσέπες και ένα ξεθωριασμένο μακό. Τα χέρια του σίγουρα έπιαναν στα μαστορέματα. Ήμουν σίγουρη πως έκανε και σερφ και πολύ πιθανόν να οδηγούσε και κάποιο σαραβαλιασμένο Γκολφάκι που του είχε χαρίσει η μάλλον πρόσχαρη και κάπως εκκεντρική μητέρα του.

Ήταν αυτό το είδος του άνδρα που περιέγραφα στα εφηβικά μου ημερολόγια, αυτός που κάποια μέρα θα παντρευόμουν. Το «κάποια μέρα» ούτε ήξερα πότε θα ερχόταν, ίσως όταν από κακάσχημη κάμπια γινόμουν επιτέλους πεταλούδα. Όταν από μέτριο και φοβισμένο τσιράκι των δημοφιλών του σχολείου –Μάντυ και Κλαιρ– γινόμουν η ωραία και γοητευτική γυναίκα που μπορούσε να έχει όποιον της αρέσει. Ο άνδρας των ονείρων μου θα καταγόταν από το Σάππερτον –ή τέλος πάντων κάποιο από τα γύρω χωριά– και σίγουρα θα οδηγούσε Golf. Το Golf για κάποιο λόγο ήταν πολύ σημαντικό. Στα όνειρά μου πηγαίναμε στην Κορνούαλη για μήνα του μέλιτος και, φτάνοντας εκεί, τον

εξέπληττα μπαίνοντας ατρόμητη με το σερφ μου κατευθείαν στο νερό.

Ο νωχελικός Αμερικανός κλόουν που είχα παντρευτεί απείχε πολύ από τον άνδρα του ημερολογίου. Κλόουν κανονικός. Με κουτιά γεμάτα κόκκινες μύτες, γιουκαλίλι και αστεία καπέλα. Τον ήξερα απέξω τον Ρούμπεν: σε δύο ώρες από τώρα θα ξυπνούσε από τη ζέστη του καλιφορνέζικου πρωινού, θα χασμουριόταν, θα άλλαζε πλευρό –καθώς ο ήλιος θα άρχιζε να ξασπρίζει τους τοίχους της κρεβατοκάμαρας– και θα τριβόταν πάνω στην καινούρια του φιλενάδα, πριν σηκωθεί να πάει γρήγορα να δυναμώσει το ερχοντίσιον και να της φτιάξει έναν χυμό απροσδιόριστου, σχεδόν πράσινου χρώματος.

«Γεια» είπα.

«Α, γεια» είπε ο άνδρας ζωηρά, λες και με ήξερε από παλιά. «Να εδώ, βρήκα ένα πρόβατο».

Το πρόβατο βέλαξε σαν μπουρού πλοίου που σαλπάρει, χωρίς να παίρνει στιγμή τα μάτια του από το πρόσωπο του άνδρα. «Γνωριστήκαμε μόλις προ ολίγου, αλλά καθώς φαίνεται τα πράγματα μεταξύ μας είναι σοβαρά».

«Το βλέπω» χαμογέλασα. «Είναι νόμιμο αυτό;»

«Η αγάπη δε χωράει σε νόμους» απάντησε πρόσχαρα.

Μία απρόσμενη σκέψη ήρθε στο μυαλό μου. *Πόσο μου έχει λείψει η Αγγλία.*

«Πώς γνωριστήκατε εσείς οι δύο;» ρώτησα, πατώντας πάνω στο γρασίδι.

Κι εκείνος είπε, χαμογελώντας στο πρόβατο: «Να, εγώ καθόμουν εδώ, κλαίγοντας τη μοίρα μου, όταν αυτή η νεαρή κυρία εμφανίστηκε από το πουθενά. Αρχίσαμε να μιλάμε. Και πριν καλά καλά το καταλάβω, αποφασίσαμε να ζήσουμε μαζί».

«Αυτός ο νεαρός κύριος, θες να πεις» τον διόρθωσα.

«Δε γνωρίζω και πολλά από πρόβατα, αλλά μπορώ να πω με σιγουριά ότι δεν είναι κυρία».

Ο άνδρας έγειρε προς τα πίσω για να δει καλύτερα τα γεννητικά όργανα του προβάτου.

«Ω...» Εκείνο συνέχισε να τον κοιτάζει επίμονα.

«Δε σε λένε Λούσου;» ρώτησε. Το πρόβατο έμεινε σιωπηλό. «Μου είπε πάντως ότι τον λένε Λούσου».

«Το όνομά του δεν είναι Λούσου, λυπάμαι» είπα με σιγουριά.

Το πρόβατο ξαναβέλαξε και ο άνδρας έσκασε στα γέλια. Ακούστηκε το φτερούγισμα μιας κάργιας, που σηκώθηκε να πετάξει από το δέντρο πίσω μας.

Γίναμε μια παράξενη παρέα· ο άνδρας, το πρόβατο και εγώ όλοι μαζί πάνω στο ξεθωριασμένο γρασίδι. Ο άνδρας με κοιτούσε καθιστός. Τα μάτια του είχαν το πρασινογάλανο χρώμα των εξωτικών ωκεανών, σκέφτηκα, γεμάτα ζεστασιά και καλοσύνη.

Ήταν υπέροχος.

Θα περάσουν αρκετοί μήνες προτού να είσαι σε θέση να νιώσεις αληθινά συναισθήματα για έναν άλλον άνδρα, με είχαν ενημερώσει εκείνο το πρωί. Η συμβουλή ερχόταν από μια εντελώς παρανοϊκή εφαρμογή με το όνομα «Σύντροφος στον Χωρισμό», την οποία η κολλητή μου φίλη από το Λος Άντζελες, η Τζέννι Καρμάικλ, είχε κατεβάσει με το έτσι θέλω στο κινητό μου. Αυτό μάλιστα συνέβη την επομένη της ανακοίνωσης του χωρισμού μας με τον Ρούμπεν. Κάθε πρωί, η εφαρμογή μού έστελνε ειδοποιήσεις σχετικά με τη φάση του συναισθηματικού τραύματος στην οποία βρισκόμουν τη δεδομένη στιγμή, εξηγώντας μου ότι αυτό ήταν απολύτως φυσιολογικό.

Μόνο που εγώ δεν είχα κανένα τέτοιο τραύμα. Ακόμα και όταν ο Ρούμπεν μού είπε ότι λυπόταν αλλά έπρεπε να

χωρίσουμε, πίεσα τον εαυτό μου να κλάψει για να μην τον στενοχωρήσω. Όταν η εφαρμογή μου εξηγούσε τι συμβαίνει στη διαλυμένη μου καρδιά και την κομματιασμένη μου φυχή, ένιωσα σαν να διάβαζα κατά λάθος τα μηνύματα κάποιου άλλου.

Όμως χαροποιούσε ιδιαίτερα την Τζέννι να με βλέπει να διαβάζω τα μηνύματα, οπότε κράτησα την εφαρμογή. Η ψυχική υγεία της Τζέννι, από την άλλη, γινόταν όλο και πιο ευαίσθητη. Καθώς πλησίαζε τα σαράντα, όσο μειώνονταν οι πιθανότητες για αναπαραγωγή, τόσο μεγάλωνε η ανάγκη της να αναλαμβάνει τη φροντίδα ανθρώπων με αυξημένες συναισθηματικές ανάγκες.

Ο άνδρας στράφηκε και πάλι προς το πρόβατο. «Λοιπόν, κρίμα. Νόμιζα ότι είχαμε μέλλον εσύ και εγώ, Λούσυ». Το τηλέφωνό του άρχισε να χτυπά.

«Θα τα καταφέρεις λες;»

Μισοέβγαλε το τηλέφωνο από την τσέπη και ακύρωσε την κλήση. «Έτσι νομίζω. Ελπίζω, δηλαδή».

Σήκωσα το βλέμμα και άρχισα να ψάχνω τριγύρω για κάποιο άλλο πρόβατο, κάποιον κτηνοτρόφο, ή κανένα τσοπανόσκυλο. «Ίσως πρέπει να κάνουμε κάτι γι' αυτόν· τι λες κι εσύ;»

«Μάλλον». Ο άνδρας σηκώθηκε. «Θα τηλεφωνήσω στον Φρανκ. Τα περισσότερα πρόβατα της περιοχής είναι δικά του». Κάλεσε έναν αριθμό στο κινητό του και ξεροκατάπιε με αβεβαιότητα, λίγο πριν μιλήσει. Με το που τακτοποιήθηκε το ζήτημα του προβάτου, έπρεπε να σταματήσουμε τα αστεία, να μιλήσουμε σαν ενήλικες.

Περίμενα να μου πει τι θα κάνουμε. Το πρόβατο έβασκε βαριεστημένα το γρασίδι που υπήρχε γύρω του, ρίχνοντάς μας και καμιά ματιά. Η προβιά του, παρότι κοντοκουρεμένη, φαινόταν να το ζεσταίνει.

Αναρωτήθηκα τι έκανα εγώ εκεί. Αναρωτήθηκα γιατί ο άνδρας είπε πως έκλαιγε τη μοίρα του πρωτύτερα. Αναρωτήθηκα γιατί το χέρι μου έφτιαχνε ασυναίσθητα τα μαλλιά μου. Εκείνος μιλούσε στον Φρανκ στο τηλέφωνο. «Εντάξει, φίλε. Θα κάνω ό,τι μπορώ. Εντάξει» είπε κοιτώντας με. Είχε στ' αλήθεια υπέροχα μάτια.

(Έλα κόφ' το!)

«Ο Φρανκ δεν πρόκειται να έρθει σύντομα. Λέει ότι η Λούσυ ξέφυγε από ένα χωράφι που βρίσκεται κοντά στην παμπ». Στράφηκε στο πρόβατο. «Έκανες μεγάλη διαδρομή, φίλε μου, με εντυπωσίασες».

Το πρόβατο συνέχισε να τρώει, οπότε εκείνος έστρεψε το βλέμμα σε μένα. «Θα προσπαθήσω να το ξαναβάλω στον δρόμο του. Θα 'θελες να με βοηθήσεις;»

«Φυσικά. Πήγαινα έτσι κι αλλιώς προς τα εκεί για μεσημεριανό». Προφανώς και δεν πήγαινα πουθενά για μεσημεριανό. Το μόνο που έκανα ήταν ότι περίμενα το λεωφορείο 54 για το Σαίρενσέστερ, γιατί εκεί θα συναντούσα κόσμο, στο σπίτι των γονιών μου δεν υπήρχε κανείς. Το προηγούμενο βράδυ με κάλεσαν από τα επείγοντα περιστατικά του νοσοκομείου του Λέστερ και μου είπαν ότι ο παππούς μου νοσηλευόταν με κάταγμα ισχίου. Ο παππούς ήταν ενενήντα τριών ετών, ένας άνθρωπος τρομερά προσβλητικός, που όμως εκείνη τη στιγμή δεν είχε κανέναν δίπλα του. Η μαμά και η αδερφή της η Λέσλι ήταν στις Μαλδίβες με τον τρίτο σύζυγο της δεύτερης.

«Πήγαινε» είχα πει στη μαμά όταν εκείνη το σκεφτόταν και δίσταζε. Η μαμά δεν ήθελε να με απογοητεύει. Κάθε Ιούνιο έκανε ολόκληρη υπερπαραγωγή για να με υποδεχτεί. Έφτιαχνε πρόγραμμα ρυθμισμένο μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, γέμιζε το σπίτι με λουλούδια, ετοίμαζε υπέροχο φαγητό. Έκανε οτιδήποτε μπορούσε για να με πείσει

ότι η ζωή στην Αγγλία ήταν μακράν καλύτερη από αυτήν που είχα στην Καλιφόρνια.

«Μα...» Την έβλεπα να κομπιάζει. «Μα θα μείνεις μόνη σου».

«Δεν πειράζει, μαμά» είπα. Επιπλέον, τον παππού θα τον πετάξουν έξω κλοτσηδόν από το νοσοκομείο αν δεν είσαι εκεί για να ζητάς διαρκώς συγγνώμη για τη συμπεριφορά του».

Στην τελευταία του νοσηλεία, ο παππούς είχε γίνει μαλλιά κουβάρια με τον υπεύθυνο, τον οποίο αποκαλούσε «ηλίθιο ειδικευόμενο γιατρουδάκι».

Η μαμά με κοιτούσε βουβή καθώς μέσα της πάλευαν τα θέλω της με τα θυγατρικά και μητρικά της καθήκοντα.

«Άσε μου χρόνο δυο μέρες και μετά θα έρθω στο Λέστερ».

Κοίταξε τον μπαμπά, μα κανείς τους δεν μπορούσε να πάρει μια απόφαση. Και σκέφτηκα, από πότε γίνατε τόσο αναποφάσιστοι και οι δύο; Αυτή τη φορά μού φάνηκαν μεγαλύτεροι σε ηλικία και μικρότεροι σε μέγεθος. Ειδικά η μαμά. Σαν να μη χωρούσε πια στο σώμα της. (Μήπως έφταιγα εγώ; Μήπως με κάποιον τρόπο τη συρρίκνωσα όταν ξενιτεύτηκα, όταν έφυγα μακριά;)

«Μα δε σου αρέσει να είσαι σπίτι μας...» είπε ο μπαμπάς μη βρίσκοντας κομψότερο τρόπο να πει τι σκέφτεται. Και η ανικανότητά του να βρει κάτι αστείο να πει –έστω και για μία φορά!– με έκανε να νιώσω έναν κόμπο στον λαιμό.

«Φυσικά και θέλω! Ανοησίες!»

«Μπορούμε να σου αφήσουμε και το αυτοκίνητο. Πώς θα κυκλοφορείς;»

«Έχει λεωφορείο».

«Μα το λεωφορείο σταματά χιλιόμετρα μακριά».

«Μου αρέσει να περπατάω. Έλα, σοβαρά τώρα, σας παρακαλώ, πηγαίνετε. Θα χαλαρώσω, όπως πάντα μου λέτε να κάνω. Θα διαβάζω βιβλία και θα ξεκινήσω να τρώω το βουνό από φαγητά που μου έχετε ετοιμάσει».

Έτσι λοιπόν, εκείνο το πρωί, τους αποχαιρέτησα και βρέθηκα ολομόναχη σε ένα σπίτι στο οποίο πράγματι δε μου αρέσει να βρίσκομαι. Ιδίως μόνη μου.

Αυτό σήμαινε ότι δεν είχα καμία δουλειά να πάω στο Ντεινγουέι και μάλιστα για να φάω μόνη μου στην παμπ. Το μόνο μου σχέδιο εκείνη τη στιγμή δεν ήταν άλλο από το να βρεθώ να πίνω ποτά με αυτό τον παντελώς άγνωστο άνδρα, προτού λάβω κάποια γελοία ειδοποίηση από την εφαρμογή που θα μου λέει πως το φλερτ με κάποια νέα γνωριμία θα καταλήξει σε καταστροφή. Προσπαθήστε να θυμηθείτε ότι είστε ιδιαίτερα ευάλωτη αυτή τη στιγμή, ήταν μια άλλη ειδοποίηση που είχα λάβει. Συνοδευόταν μάλιστα από τη φλουταρισμένη φωτογραφία μιας κοπέλας που έκλαιγε πάνω σε ένα βουνό από αφράτα μαξιλάρια.

Το τηλέφωνο του άνδρα χτύπησε πάλι. Αυτή τη φορά το άφησε να χτυπήσει χωρίς καν να το δει.

«Εντάξει λοιπόν, ας ασχοληθούμε μαζί σου» είπε. Κατευθύνθηκε προς «τη Λούσυ», που τον κοίταξε άγρια κι αμέσως το 'βαλε στα πόδια.

«Πήγαινε αποκεί» μου είπε. «Έτσι θα μπορέσουμε να την κατευθύνουμε εκεί που θέλουμε. Ω γαμώτο!» Χοροπήδηξε πάνω στο γκαζόν και έτρεξε πίσω να πάρει τις σαγιονάρες του που τις είχε ξεχάσει.

Άρχισα να προχωράω από την αριστερή πλευρά, όσο πιο γρήγορα μπορούσα – λόγω και της ζέστης. Η Λούσυ έστριψε απότομα προς τα δεξιά, εκεί όμως της την είχε στημένη γελώντας ο άνδρας. Αποδεχόμενη ότι παγιδεύτηκε, η Λούσυ μπήκε μέσα στο δρομάκι που θα την οδηγού-

σε στον δρόμο προς την παμπ. Καθώς προχωρούσε, βέλαιζε πού και πού.

Σ' ευχαριστώ, Παντοδύναμε, σκέφτηκα, γι' αυτό το πρόβατο, αυτό τον άνδρα, αυτό το υπέροχο αγγλικό τοπίο.

Πόσο ανακουφιστικό ήταν να μιλάω με κάποιον που δεν είχε ιδέα για το πένθος στο οποίο κανονικά θα βούλιαζα εκείνη τη στιγμή. Πόσο υπέροχο να μην έχω κάποιον απέναντί μου να με κοιτά με συμπόνια, γέροντας το κεφάλι του όσο μου μιλάει – αλλά κάποιον που με κάνει να γελάω.

Η Λούσου έκανε κάποιες απόπειρες να δραπετεύσει καθ' οδόν, αλλά, με λίγη καλή συνεργασία, εγώ και εκείνος καταφέραμε να τη βάλουμε στο χωράφι της. Ο άγνωστος άνδρας έσπασε ένα κλαδί από το δέντρο, το στήριξε στη γη και κόντρα στον φράχτη στο σημείο απ' όπου το πρόβατο είχε αποδράσει. Χαμογελώντας μου είπε: «Όλα εντάξει».

«Πράγματι» απάντησα. Είχαμε φτάσει έξω από την παμπ. «Μου χρωστάς ένα κέρασμα».

Μου γέλασε και μου είπε πως εννοείται.

Και αυτό ήταν.

Εφτά ημέρες μετά, ο Έντι και εγώ αποχαιρετιστήκαμε. Όμως δεν ήταν «αντίο», ούτε κατά διάνοια. Ήταν «εις το επανιδείν». Εξάλλου από τότε η λέξη «αντίο» μπορεί να σταθεί δίπλα στο «νομίζω ότι σε έχω ερωτευτεί»;

Ακολούθησα σιγοτραγουδώντας το ποτάμι που οδηγούσε στο σπίτι των γονιών μου. Το νερό ήταν κρυστάλλινο την ημέρα εκείνη, με απαλά, πράσινα φουσκωτά μπαλώματα και διαυγή κυματάκια, ενώ πλάι του έστεκαν καμαρωτά τα βούρλα. Πέρασα από το σημείο όπου η Χάννα είχε κάποτε πέσει προσπαθώντας να μαζέψει λουλούδια και –προς έκπληξή μου– γέλασα δυνατά. Η καρδιά μου ήταν γεμάτη από τις εικόνες της εβδομάδας που είχε περάσει. Νυχτερινές συζητήσεις, σάντουιτς, ξεκαρδιστικά γέλια, πετσέτες να κρέμονται για να στεγνώσουν. Το σώμα του Έντι, ο αέρας που χάιδευε απαλά τις φυλλωσιές των δέντρων έξω από τον στάβλο, αλλά κυρίως τα λόγια που είχαμε ανταλλάξει λίγο πριν χωριστούμε.

Είχα φτάσει εκείνο το απόγευμα στο Λέστερ. Στο ταξί για το νοσοκομείο ξέσπασε καταιγίδα. Ξαφνικά η πόλη σκοτεινίασε. Τα κόκκινα γράμματα της επιγραφής του νοσοκομείου έμοιαζαν να λιώνουν πάνω στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου. Βρήκα τον παππού μου στον θάλαμο νοσηλείας εκνευρισμένο και τους γονείς μου εξουθενωμένους.

Εκείνο το βράδυ ο Έντι δε μου τηλεφώνησε. Ούτε μου

έστειλε κάποιο μήνυμα για το τι έγινε με την πτήση του. Προς στιγμήν, καθώς φορούσα τις πιτζάμες μου, αναρωτήθηκα γιατί. Μάλλον θα βιαζόταν, σκέφτηκα. Θα ήταν με τον φίλο του. Και μ' αγαπάει! Αργά η γρήγορα θα τηλεφωνούσε!

Όμως ο Έντι Ντέιβιντ δεν τηλεφώνησε. Και ούτε μετά τηλεφώνησε, και ούτε πιο μετά τηλεφώνησε.

Για καμιά δυο μέρες είχα πείσει τον εαυτό μου ότι αυτό ήταν φυσιολογικό. Θα ήταν σχεδόν παρανοϊκό να μην έχω καταλάβει τι είχε συμβεί ανάμεσά μας. Όμως, καθώς οι μέρες περνούσαν βασανιστικά η μία μετά την άλλη –κόντευε να κλείσει βδομάδα–, το έβρισκα όλο και πιο δύσκολο να συγκρατηθώ και να μην πάθω πανικό.

«Περνάει τέλεια στην Ισπανία» είπα φέματα, όταν έφτασα στο Λονδίνο για να μείνω στου Τόμμου, όπως είχα προγραμματίσει.

Λίγες μέρες μετά, καθώς τρώγαμε μαζί με την Τζο, έσπασα. «Δεν έχει τηλεφωνήσει» παραδέχτηκα. Δάκρυα πανικού και ντροπής ξεχείλισαν από τα μάτια μου. «Κάτι πρέπει να του συνέβη. Δεν ήταν απλώς ένα φλερτ, Τζο! Αυτός ο άνθρωπος μου άλλαξε τη ζωή!»

Ο Τόμμου και η Τζο έδειξαν κατανόηση, με άκουγαν, μου είπαν ότι όλα θα πήγαιναν καλά. Εγώ, όμως, ένιωθα ότι είχαν σοκαριστεί από την παράδοξη συμπεριφορά μιας Σάρα που πρώτη φορά έβλεπαν. Τι απέγινε η κοπέλα που έφυγε για ένα καινούριο ξεκίνημα στο Λος Άντζελες όταν τη βρήκε η συμφορά; Η γυναίκα που ίδρυσε μία περιβλεπτη φιλανθρωπική οργάνωση, που πέρασε χρόνια παντρεμένη με τον τυπικό Αμερικανό σύζυγο; Η γυναίκα που ταξίδευε σε όλο τον κόσμο δίνοντας ομιλίες σε τόσα συνέδρια;

Ήταν αυτή που εδώ και δύο βδομάδες είχε μεταμορφωθεί σε κουρέλι, που σερόνταν μέσα στο διαμέρισμα του

Τόμμυ, μια γυναικούλα που κατασκόπευε κάποιον με τον οποίο είχε περάσει μια βδομάδα.

Εκείνη την περίοδο η Αγγλία βρισκόταν σε αναβρασμό λόγω του δημοψηφίσματος για την παραμονή ή όχι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ο παππούς μου είχε κάνει δύο χειρουργεία και οι γονείς μου είχαν εγλωβιστεί στο σπίτι εξαιτίας του. Η οργάνωσή μου είχε κερδίσει μία πολύ σημαντική χορηγία και η Τζέννι ήταν ήδη στην τελευταία φάση της εξωσωματικής γονιμοποίησης – την οποία θα πλήρωνε η ασφάλειά της. Βρισκόμουν ανάμεσα σε ανθρώπους κάθε είδους ψυχικών διακυμάνσεων. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούσα να νιώσω ότι ανήκω σε κάποια από αυτές τις κατηγορίες.

Είχα δει φίλες μου να παθαίνουν το ίδιο. Τις είχα ακούσει σοκαρισμένη να ισχυρίζονται ότι «το τηλέφωνό του είχε χαλάσει», ότι «το πόδι του έσπασε», ότι ο ίδιος «έγινε χίλια κομμάτια», ότι «χάθηκε κάπου μέσα στη νύχτα». Επέμεναν ότι κάποιο μήνυμα που είχαν στείλει ίσως να ήταν υπερβολικό και να τον τρόμαξε και πως πρέπει να ξεκαθαρίσουν αυτή την παρεξήγηση. Τις είδα να ποδοπατούν την υπερηφάνειά τους, να αφήνουν την καρδιά τους να γίνεται σκουπίδι, να χάνουν το μυαλό τους και όλα αυτά για έναν άνδρα που δε θα τηλεφωνούσε ποτέ. Ακόμα χειρότερα δε, για κάποιον που μετά βίας γνώριζαν.

Είχε έρθει, λοιπόν, και η σειρά μου. Καθόμουν στο αυτοκίνητο του Τόμμυ με μηδενική υπερηφάνεια, με την καρδιά μου κομματιασμένη, με το μυαλό μου σκόρπιο, να γράφω ένα απεγνωσμένο μήνυμα για να εξηγήσω ότι δεν ήμουν πια παντρεμένη, ότι ήταν ένας φιλικός χωρισμός.

Ο Τόμμυ παρκάρει κοντά στην πύλη του παλιού μας σχολείου καθώς οι σταγόνες της βροχής φτιάχνουν αφηρημένα σχέδια πάνω στο παρμπρίζ. Το φοικτό του παρκάρισμα βγάζει μάτι, με τη μία μόνο ρόδα πάνω στο κράσπεδο,

και δεν προσπαθεί καν να το διορθώσει. Το βλέμμα μου έμενε κολλημένο τότε τότε σε μια σειρά από μεγάλες οξιές, τότε στην κίτρινη διαγράμμιση του δρόμου και άλλοτε στην ταμπέλα της εισόδου του σχολείου. Μέσα μου, χωρίς να το θέλω, άκουγα να παίζει μία απροσδιόριστη, εφιαλτική μουσική. Έβαλα το τηλέφωνό μου στην τσάντα. Το μήνυμα που έγραφα μπορούσε να περιμένει. Έπρεπε να περιμένει.

«Φτάσαμε λοιπόν!» Ο ψεύτικος ενθουσιασμός έκανε τη φωνή του Τόμμου βαριά, σαν σύρμα παραφορτωμένο με βρεγμένη μπουγάδα. «Πρέπει να πάμε. Ξεκινάει η ομιλία μου σε πέντε λεπτά!»

Κανείς μας δεν ξεκίνησε. Ο Ρούντι μάς κοιτούσε καλά καλά. «Γιατί δε βγαίνετε απ' το αυτοκίνητο;» ρώτησε παραξενεμένος. Κανείς δεν απάντησε. Λίγα δευτερόλεπτα μετά πετάχτηκε από το πίσω κάθισμα και βγήκε κατευθυνόμενος προς την πύλη του σχολείου. Εμείς τον παρακολουθούσαμε σιωπηλοί καθώς επιβράδυνε βάζοντας τα χέρια στις τσέπες. Κοντοστάθηκε στην είσοδο μελετώντας το πόσες πιθανότητες είχε να περάσει καλά. Αφού μισόκλεισε για λίγο τα μάτια, επέστρεψε στο αυτοκίνητο. Δε φαινόταν και πολύ ευχαριστημένος.

Καημένε Ρούντι. Δεν ξέρω πώς του είχε «πουλήσει» η Τζο τη σημερινή μέρα, πάντως η έκφρασή του με έκανε να αμφιβάλλω για το αν του είχε πει την αλήθεια. Η παρουσία ενός προγράμματος φυσικής αγωγής θα μπορούσε να έχει κάποιο ενδιαφέρον για ένα μικρό παιδί μόνο εάν του έδινε τη δυνατότητα να φορέσει ειδικό ρολόι γυμναστικής με παλμογράφο και να συμμετέχει στην επίδειξη των οργάνων, ή έστω αν υπήρχαν κάποια παιδιά της ηλικίας του εκεί για να παίξει. Όμως τα τεχνολογικά μέσα που αποτελούσαν την κεντρική ιδέα του προγράμματος του Τόμμου θα παρουσιάζονταν στο κοινό από μία ομάδα

πολλά υποσχόμενων αθλητών που είχαν επιλεγεί από τον διευθυντή της φυσικής αγωγής. Ο νεότερος της ομάδας ήταν δεκατεσσάρων ετών.

Ο Ρούντι στάθηκε κοντά στο αυτοκίνητο μουτρωμένος. Η Τζο βγήκε έξω για να του μιλήσει και ο Τόμμου, αμίλητος, έγειρε λίγο το κεφάλι του προς τα πίσω για να δει τον εαυτό του στον καθρέφτη. *Είναι τρομοκρατημένος*, σκέφτηκα νιώθοντας συμπόνια.

Τα παιδιά της τάξης μας δεν ήταν καθόλου ευγενικά με τον μικρό Τόμας Στέναμ. Ένας από αυτούς, ο Μάθιου Μάρτιν, άρχισε να αποκαλεί τον Τόμμου αδερφή όταν έγινε δώδεκα ετών και η μαμά του αποφάσισε να του κάνει ένα πολύ προχωρημένο κούρεμα. Ο Τόμμου έβαλε τα κλάματα και φυσικά από τότε του έμεινε το παρατσούκλι. Ο Μάθιου και η παρέα του παρίσταναν συχνά ότι ψέκαζαν τη θέση του Τόμμου με «αντι-γκέι σπρέι», κάθε μέρα κολούσαν φωτογραφίες με γυμνούς άνδρες κάτω από το καπάκι του θρανίου του. Είχε αρχίσει να βγαίνει με την Κάρλα Φράνκλιν όταν ήταν δεκατεσσάρων. Και εκείνη ακόμα την αποκαλούσαν μπουζουριέρα. Ο Τόμμου άρχισε να περνάει ώρες ολόκληρες στο γυμναστήριο που είχε φτιάξει η μητέρα του στο σπίτι, όμως οι καινούριοι του μυς μάλλον χειροτέρευαν την κατάσταση, καθώς έφτασε να τρώει ξύλο στο γήπεδο του σχολείου. Όταν η οικογένειά του μετακόμισε στην Αμερική το 1995, ο Τόμμου έπαθε επισήμως εθισμό στην άθληση, άρχισε να κεκεδίζει και δεν έκανε ποτέ αγόρια φίλους.

Μερικά χρόνια μετά –πολύ αργότερα από τότε που επέστρεψε στην Αγγλία–, μια πάμπλουτη δικηγόρος ονόματι Ζόι Μάρκαμ προσέλαβε τον Τόμμου ως προσωπικό της γυμναστή. Απέκτησε έτσι μια μεγάλη πελατεία που αποτελούνταν από επιτυχημένες Λονδρέζες, πολλές από τις

οποίες, μάλιστα, φλέρταραν μαζί του εντελώς ανοιχτά. «Νομίζω ότι είναι κάποιο είδος φαντασίωσης» μου είχε πει κάποτε. Αυτό τον έκανε να νιώθει κάτι ανάμεσα σε κολακεία και αηδία. «Είμαι κάτι σαν τον σέξι μάστορα αλλά χωρίς τα εργαλεία. Μόνο μούσκουλα».

Στη Ζόι προφανώς είδε κάτι το ξεχωριστό. Τα πηγαίνουν εξαιρετικά καλά, είχαν ταιριάξει από την αρχή. Το πιο σημαντικό απ' όλα όμως ήταν ότι τον έβλεπε ως άνθρωπο συνολικά, όχι ως έναν απλό προσωπικό γυμναστή που την έκανε να φαίνεται λεπτή και όμορφη (έτσι κι αλλιώς τα είχε ήδη και τα δύο).

Αφού τον φλέρταρε διακριτικά για λίγους μήνες, τον βοήθησε να εξελιχθεί και να μπει στον χώρο της συμβουλευτικής φυσικής αγωγής μέσω ενός παλιού της φίλου. Ο Τόμμου την είχε βγάλει έξω για φαγητό ώστε να την ευχαριστήσει. Μετά την έξοδό τους, τον πήγε σπίτι της και γδύθηκε μπροστά του. «Νομίζω ότι είναι πια ώρα να τα πούμε τετ-α-τετ, τι λες;» του είπε.

Ήταν η πρώτη σχέση του με γυναίκα που να σημαίνει κάτι για εκείνον και σίγουρα η πρώτη σχέση που εκείνος πίστευε ότι ήταν «εκτός των δυνατοτήτων του». Για τον Τόμμου η Ζόι ήταν μια θεά, ένα βάλσαμο για κάθε του παιδικό τραύμα. «Μακάρι να μπορούσα να τη δείξω σε όλους αυτούς τους μαλάκες του σχολείου» μου είχε πει τη μέρα που του ζήτησε να μετακομίσει στο διαμέρισμά της στο Χόλλαντ Παρκ. «Μακάρι να μπορούσα να τους δείξω ότι μπορώ να έχω μία γυναίκα σαν τη Ζόι». Εγώ τότε του είχα απαντήσει πως πράγματι ήταν καταπληκτικό! Γιατί δε φανταζόμουν ούτε εγώ ότι κάτι τέτοιο θα συνέβαινε ποτέ.

Κι όμως, συνέβη σ' εκείνον.

Περίπου έναν χρόνο πριν, είχε στείλει φυλλάδιο σε όλα τα σχολεία του Ηνωμένου Βασιλείου με ένα πρόγραμμα

φυσικής αγωγής δικής του δημιουργίας. Το πρόγραμμα περιελάμβανε δωρεά διαφόρων αξεσουάρ γυμναστικής που φοριούνται – όπως ο παλμογράφος στήθους, ρολόγια που μετρούν τους παλμούς κτλ. Αυτά τα εμπορευόταν ένας από τους μεγαλύτερους πελάτες της Ζόι, μία πολυεθνική με προϊόντα τεχνολογίας. Ο Τόμμου ήταν πολύ υπερήφανος γι’ αυτό το πρότζεκτ. Όταν έλαβε τηλεφώνημα από τον διευθυντή του παλιού μας σχολείου συγκινήθηκε. «Ο διευθυντής, σε κάποιο από τα Skype μας, μου ζήτησε να κάνω μια συνάντηση με τον υπεύθυνο φυσικής αγωγής του σχολείου» μου είπε. «Δεν είναι φοβερό;» Η χαρά κράτησε μέχρι τη στιγμή που ανακάλυψε ότι ο υπεύθυνος φυσικής αγωγής ήταν εκείνος που του έκανε μπούλινγκ στην εφηβεία: ο Μάθιου Μάρτιν.

Σύμφωνα με τον Τόμμου, η συνάντησή τους είχε πάει πολύ καλά. Λίγο παράξενη στην αρχή αλλά κάποια στιγμή ο Μάθιου, αναφερόμενος στο παρελθόν, είπε ότι ο ίδιος και οι φίλοι του είχαν φερθεί πολύ μαλακισμένα τότε και χτύπησε τον Τόμμου φιλικά στον ώμο αποκαλώντας τον κολλητό. Μετά, σαν παλιοί, καλοί φίλοι μίλησαν για τις ζωές τους δείχνοντας ο ένας στον άλλον ντοκουμέντα. Ο Μάθιου έδειξε στον Τόμμου φωτογραφίες της οικογένειάς του και ο Τόμμου –που ακόμα και τώρα δεν πίστευε την τύχη του– έδειξε με τη σειρά του φωτογραφία της πανέμορφης, καλοντυμένης και γυμνασμένης φίλης του μέσα στην υπέροχη κουζίνα του πανάκριβου, λονδρέζικου διαμερίσματός τους.

Όταν έφτασα στο διαμέρισμα του Τόμμου και της Ζόι στο Λονδίνο λίγες μέρες πριν, ήδη σε πλήρη απόγνωση λόγω της εξαφάνισης του Έντι, ο Τόμμου είχε μόλις ετοιμάσει το πρόγραμμα για το σχολείο. Μου είπε ότι ένιωθε πως τα φαντάσματα του παρελθόντος είχαν πια εξαφανιστεί και ότι είχε ξεπεράσει αυτό που του συνέβη στο σχολείο. Περιμένε,

μάλιστα, πώς και πώς να συναντήσει τον Μάθιου Μάρτιν στην παρουσίαση του προγράμματος. «Θα έρθει μαζί μου και η Ζόι» είπε. «Πολύ θέλω να τη γνωρίσω στον Ματ».

Ήθελα να τον αγκαλιάσω εκείνη τη στιγμή, να του πω ότι είναι υπέροχος ούτως ή άλλως. Ότι δε χρειαζόταν τη Ζόι στο πλευρό του για να αποδείξει κάτι. Όμως, στο τέλος συμφώνησα με αυτό που έλεγε, γιατί ένιωθα ότι το είχε ανάγκη εκείνη τη στιγμή.

Η Ζόι, όμως, τέσσερις μέρες πριν την εκδήλωση είπε ότι τελικά δε θα τα καταφέρει να τον συνοδεύσει. «Πρέπει να πάω στο Χονγκ Κονγκ να δω κάποιον από τους πελάτες μου» είχε πει. «Είναι πολύ σημαντικό ραντεβού. Λυπάμαι, Τόμμου».

Όχι και τόσο, σκέφτηκα. Ήξερε τι σημαίνει για εκείνον. Ο Τόμμου σχεδόν χλώμιασε.

«Μα... σε περιμένουν στο σχολείο!»

Εκείνη τον κοίταξε ειρωνικά. «Είμαι βέβαιη ότι θα αντέξουν την απουσία μου. Θέλουν να κάνουν φιγούρα στον τοπικό τύπο, όχι σε μένα».

«Δεν μπορείς να πετάξεις μία μέρα αργότερα;» την παρακάλεσε. Εγώ δεν άντεχα να παρακολουθώ αυτήν τη σκηνή.

«Όχι» είπε κοφτά. «Δεν μπορώ. Όμως θα έπρεπε να μου είσαι ευγνώμων που πηγαίνω σε αυτό το ταξίδι. Θα είναι εκεί αντιπροσωπεία από τον τομέα πολιτισμού, μέσωσν ενημέρωσης και αθλητισμού. Ίσως σε χώσω σε καμιά συμβουλευτική επιτροπή».

Ο Τόμμου κούνησε το κεφάλι. «Μα σου είπα ότι δεν ενδιαφέρομαι».

«Και εγώ σου λέω ότι ενδιαφέρεσαι».

Έτσι λοιπόν, η Τζο και εγώ πήγαμε μαζί του στη θέση της Ζόι.

Ήθελα εγώ τώρα να επιστρέψω στο παλιό μου σχολείο; Αν μπορούσα, δε θα ξαναπερνούσα ούτε απέξω. Αλλά ο Τόμμου, σκέφτηκα, με χρειαζόταν, και το να βοηθάς κάποιον που σε χρειάζεται τόσο ήταν η μόνη αξιοπρεπής δραστηριότητα που μπορούσε να μου αποσπάσει την προσοχή εκείνη τη στιγμή. Επιπλέον, τι είχα να φοβηθώ; Η Μάντυ και η Κλαιρ είχαν φύγει από το σχολείο τη δεκαετία του '90. Ούτε εκείνες ούτε όλοι όσους απέφευγα από το σχολείο είχαν λόγο να έρθουν στην εκδήλωση.

«Χάρρινγκτον». Ο Τόμμου γύρισε και με κοίταξε. «Είσαι εδώ;»

«Συγνώμη. Ναι».

«Λοιπόν κοίτα, υπάρχει κάτι που πρέπει να σου πω».

Τον κοιτούσα σαν χαμένη. Τα φρούδια του δε φάνηκε να φέρνουν καλά μαντάτα.

«Όταν νωρίτερα έλαβα αυτό το μήνυμα για τον τοπικό τύπο, ο Μάθιου μού είπε και κάτι ακόμα. Μου είπε...» Ο Τόμμου σταμάτησε. Τότε κατάλαβα ότι αυτό που θα έλεγε δεν ήταν καλό.

«Ο Μάθιου παντρεύτηκε την Κλαιρ Πέντλερ. Δε σ' το είπα νωρίτερα, γιατί ξέρω ότι δε θες ούτε να την ακούς. Όμως, όταν μου έστειλε μήνυμα για να μου πει ότι ο τοπικός τύπος θα είναι εδώ, μου είπε επίσης ότι...»

«Όχι».

«Ότι η Κλαιρ είχε αποφασίσει να έρθει. Και ότι θα έρθει μαζί της και...»

Η Μάντυ.

«Θα έφερνε μία παρέα συμμαθητών από τη χρονιά μας... ανάμεσά τους θα είναι και η Μάντυ».

Έγειρα μπροστά και στήριξα το κεφάλι στην πίσω μεριά του καθίσματός του.